Colecţiile **Cotidianul.**
LITERATURA I 44
BEN RICE Pobby şi Dingan
EDITURA 4T UNIVERS
Născut în 1972 la Devon, Ben Rice este considerat unul dintre cei mai promiţători scriitori britanici. A fost deja inclus în lista celor douăzeci de tineri prozatori pe care pariază revista *Granta,* în condiţiile în care *Pobby şi Dingan* este singurul roman publicat de Rice până acum. Cartea a apărut în 2000, a fost distinsă în acelaşi an cu premiul Somerset Maugham şi s-a bucurat de aprecierile criticilor de la *The Guardian, The Observer* sau *The New York Times Book Review.*
înainte de a lua în considerare cariera de prozator, Ben Rice a studiat la universităţile din Oxford şi Newcastle, urmând apoi cursuri de „creative writing" la University of East Anglia. Debutul ca romancier demonstrează că a învăţat nu numai lecţia unei construcţii epice fără cusur, ci şi legile nescrise ale ficţiunii, care ţin de forţa imaginaţiei, de joc şi de imprevizibil. *Pobby şi Dingan* este un microroman care ar putea foarte bine sta lângă cărţile unor autori ca Salinger sau Richard Brautigan, doi americani care au mizat pe neverosimilul din banalitatea lumii de fiecare zi şi pe realitatea unor momente pe care tocmai acest neverosimil le face privilegiate.
Pobby şi Dingan sunt prietenii imaginari ai unei fetiţe care locuieşte împreună cu familia ei într-un orăşel din Australia cunoscut doar pentru faptul că acolo se află câteva preţioase mine de opal. Fratele mai mare o ia pe fetiţă peste picior atunci când, la cină, le pune şi celor doi mâncare în faţă. Dar, în momentul în care fantomaticii companioni ai lui Kellyanne dispar silenţios şi la fel de improbabil, iar fetiţa se îmbolnăveşte grav, băiatul face totul pentru a-i găsi, punând în mişcare întregul oraş. Dar nu este deloc uşor, atâta vreme cât Pobby şi Dingan pot fi recunoscuţi doar după faptul că sunt imaginari şi tăcuţi, uneori fluieră, Pobby şchioapătă puţin şi poate trece prin ziduri, iar Dingan are în buric un opal pe care nu oricine îl poate vedea.
- *Alina Purcaru*

BEN RICE
Pobby şi DIngan

Traducere de DAN CIOBANU
Colecţiile CotidanuL LITERATURA
EDITURA ^ UNIVERS **Bucureşti • 2007**
Coperta colecţiei: **Octavian Cociş**
Coperta: **Marius Matieş**
Redactor: **Diana Crupenschi**
Tehnoredactare: **Constantin Niţă**
Foto: © **Jerry Bauer**
BEN RICE
Pobby and Dingan
Copyright © Ben Rice 2000 and 2001 Copyright © Univers Publishing House, Inc, 2007
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin UNIVERSE PUBLISHING HOUSE, Inc
ISBN(13) 978-1-60257-048-1
Pentru Mollie

UNU

Kellyanne a deschis uşa de maşină şi s-a furişat în dormitorul meu. Faţa îi era umflată şi palidă şi avea un aer confuz. A intrat şi a zis:
- Ashmol! Pobby şi Dingan cred că au murit. Aşa a zis.
- Bine, am spus eu. Poate acum ai să mai creşti şi tu şi n-ai să mai fii aşa de ameţită.
Au început să-i curgă lacrimile pe faţă. Dar nu mi se făcea milă deloc de ea, şi nici vouă nu vi s-ar fi făcut dacă şi voi aţi fi crescut cu Pobby şi Dingan.

- Pobby şi Dingan nu au murit, am zis, încercând să-mi ascund furia printr-o sorbitură din cutia de Mello Yello. N-au existat niciodată. Chestiile care nu au existat niciodată n-au cum moară. Nu?
Kellyanne îmi aruncă o privire feroce printre lacrimi, ca atunci când i-am trântit în nas lui Dingan
7
uşa de la camionetă sau când m-am dus unde ar fi trebuit să fie aşezat Pobby şi am tras pumni şi şuturi în aer ca să-i arăt că Pobby e doar o născocire a imaginaţiei ei. Nici nu mai ştiu de câte ori m-am aşezat la masă spunând:
- Mamă, de ce trebuie să punem masa de fiecare dată şi pentru Pobby şi Dingan? Nici măcar nu-s adevăraţi.
Le punea chiar şi mâncare în faţă. Zicea că sunt mai puţin zgomotoşi decât mine şi mai bine crescuţi şi îşi meritau porţia.
- Nu-s ei cine ştie ce parteneri de conversaţie, ziceam eu.
Şi alte daţi când Kellyanne o ţinea sus şi tare că Pobby şi Dingan sunt adevăraţi, eu mă puneam pe repetat:
- Ba nu-s. Ba nu-s. Ba nu-s, până se plictisea să zică asta:
- Sunt. Sunt. Sunt, şi o lua la fugă acoperindu-şi urechile cu palmele.
De multe ori am vrut să-i omor pe Pobby şi Dingan, nu-mi pare rău să spun asta.
Tata se întorcea de la minele de opal plin de praf, cu barba ca fundul unui câine care a făcut pe coadă. Continua să repete:
-Ashmol, am simţit astăzi! Mâine o să apară un opal, fiule, şi o să fim milionari, la naiba! Pot
8
să şi simt minunile alea stând acolo în galerii, hol-bându-se la mine. Mă măsoară. Aşteptând. Au roşu cu negru, Ashmol, pun pariu pe ce vrei tu! Umblă vorba că Lucky Jes a scos o piatră de un milion de dolari şi un dinte fosilizat de mamut cu un opal în el. Suntem pe-aproape, băiete. Aproape. E clar că e ceva în pământul ăla acolo pe care scrie Williamson!
- Serios?
Entuziasmul lui mă cucerea de fiecare dată. Mă furnica pe spinare şi stăteam cu urechile ciulite ca un copoi, cu limba atârnând, urmărind ochii tatei învârtindu-i-se în cap. Erau ochi ciudaţi - albastru cu verde şi cu o urmă de aur în ei.
- Ochi ca opalul, a zis mama odată oftând, numai că un pic mai uşor de găsit.
Ei bine, în timp ce tata se învârtea prin curte scuturându-se puţin de praf şi trăgând câte o duşcă de bere, Kellyanne îi spunea:
- Tată, fii atent! Aproape l-ai stâlcit pe Pobby cu picioroangele tale! Fii atent la ce faci!
Dar tata era prea bine dispus ca să facă altceva decât să spună:
- Ah, scuze, prinţesă. Am călcat pe prietenii tăi magici?
Ăsta era tata. Noi doi nu i-am luat pe Pobby şi Dingan în serios niciodată.
9
Dar erau alţii care îi luau. Cei mai bătrâni din Lightning Ridge erau într-un fel ataşaţi de Pobby şi Dingan. Aceştia renunţaseră să-i mai arunce priviri amuzate lui Kellyanne şi să o necăjească în privinţa lor. Acum, când trecea pe Opal Street, unii dintre bătrânei se oprea şi ziceau:
- 'Na ziua, Kellyanne, 'na ziua Pobby, şi ce mai face domnişoara Dingan astăzi?
îţi venea să vomiţi în mijlocul drumului. Lightning Ridge era plin de hăbăuci, după cum vedeam eu. Parcă le arsese soarele creierul de tot. Bine, şi eu eram cu capul în nori după pietre preţioase ca toţi ceilalţi copii, dar nu eram atât de nebun să vorbesc cu prieteni imaginari, vă garantez. Dar o dată Eraie Finch a lăsat-o pe Kellyanne să o înscrie pe Dingan în locul ei în concursul Prinţesa Opalului pentru că Kellyanne era răcită. Nu glumesc. Şi juriul a votat-o pe Dingan pe locul trei, şi Nils O'Reiordan de la ziar a venit şi a făcut o poză

cu Kellyanne ţinând-o pe Dingan de după umerii ei invizibili, şi s-a prefăcut că îi pune întrebări lui Dingan şi chestii din astea. A fost penibil. Atunci când a apărut ziarul era o poză cu Kellyanne purtând o coroniţă de argint pe părul ei lung şi blond, şi sub poză era o frază de genul: *Două Prinţese ale Opalului - Kellyanne Williamson (de opt ani) şi prietena ei invizibilă, Dingan, care a câştigat* 10
premiul al treilea în competiţia Prinţesa Opalului din acest an.
Plus că de fiecare dată când ne duceam la Khan, doamna Schwartz îi dădea soră-mi trei acadele şi spunea:
- Uite, Kellyanne. Una pentru tine, una pentru Pobby şi una pentru Dingan. Mi se pare că amândoi sunt bine.
Toţi se cunoşteau între ei în Lightning Ridge. Şi unii îi cunoşteau şi pe cei care nu existau, se pare. Pobby şi Dingan o duceau chiar bine în micul orăşel.
-Ai găsit ceva astăzi? a întrebat mama într-o seară după ce s-a întors de la slujbă de la Khan unde era casieră.
Eu şi tata ne odihneam după o după-amiază de trudă pe concesiune.
- Nee. Nimic special.
- Nimic?
O vedeam pe Kellyanne prin fereastră peste umărul tatei. Stătea pe un morman de pietre şi vorbea cu Pobby şi Dingan, gura i se deschidea şi se închidea, şi dădea din mâini de parcă le explica ceva. Dar, de fapt, nu vorbea decât cu noaptea şi cu câţiva papagali. Şi dacă ar fi fost cinstită ar fi recunoscut atunci pe loc. Dar Kellyanne nu era aşa, nu, nici vorbă.
- Unde e fetiţa mea? a întrebat tata.
11
- Afară la joacă cu nişte prieteni, a zis mama aruncându-i tatei o privire drept în ochi.
- Cu Pobby şi Dingan? -Da.
Tata a oftat.
- Dumnezeule! Fata asta e sucită rău, a spus el.
- Nu, nu e, a răspuns mama. E doar diferită.
- E dusă, am zis eu.
- Eu aş cam vrea să aibă prieteni adevăraţi, mami, a spus tata. Nu pare să se înţeleagă prea bine cu ceilalţi copii de prin preajmă.
- Dar tu ce-ai vrea? a spus mama ridicând vocea şi punându-şi mâinile în şolduri. La ce naiba te aşteptai atunci când ţi-ai târât familia într-un loc ca Lightning Ridge? Ce naiba aşteptai să se întâmple când creşti o fetiţă inteligentă cum e Kellyanne într-un loc plin de gropi şi nelegiuţi şi de ciudaţi?
- Eu spun numai că lui Kellyanne i-ar prinde bine nişte prieteni în carne şi oase, a continuat tata parcă vorbind cu cineva ascuns înăuntrul berii sale.
Mama păşi apăsat în bucătărie.
- Poate că *chiar sunt* adevăraţi! i-a strigat înapoi după ce zornăi câteva farfurii. Te-ai gândit vreodată măcar, tu, cu afurisita ta de imaginaţie?
Tata făcu o faţă ciudată.
- Cine? Pobby şi Dingan? Ha! 12
Şi-a terminat cutia cu bere, a pus-o dreaptă pe podea şi apoi a stâlcit-o până a făcut-o un disc de tablă. Apoi mi-a făcut cu ochiul ca şi când ar fi spus:
- Stai că mai vine un val de atac, Ashmol! Şi a venit.
- La naiba, Rex! Mă enervezi la culme. Serios! N-ai găsit nici un opal de doi ani încoace. Nici pomeneală de asta. Şi opalul e îndeajuns de adevărat pentru *tine.* Nu mai conteneşti să îl visezi şi să-i vorbeşti prin somn ca unei iubite! Ei bine, din punctul meu de vedere nici nenorocitul tău de opal nu există!
Dar ce a zis mama era o prostie, pentru că magazinele erau pline de opale şi erau poze cu

opale peste tot şi toată lumea vorbea despre ele, iar cumpărătorii japonezi dădeau bani cu furca să le cumpere. E lucru sigur. Am văzut cum făceau asta cu ochii mei la Hawk's Nest. Ei, după ce mama a zis lucrurile astea despre opal şi după ce şi-a făcut numărul zicând că nu mai e nici un ban în cutia de tinichea de sub pat, tata s-a îmbufnat puţin şi a tras vreo câteva şuturi la pietricelele de prin curte. Dar, deodată, uşa s-a deschis şi a intrat în casă plin de energie, cu o expresie nouă şi cu un zâmbet ciudat pe faţă. Şi ce-a făcut? A început să o întrebe pe Kellyanne despre Pobby şi Dingan, ce fel de zi au avut şi ce or să
13
facă în ziua următoare. Şi nu mai făcuse asta niciodată în viaţa lui până atunci, niciodată. Dar a fă-cut-o pe un ton încât nu-ţi dădeai seama sigur dacă glumea cu ea sau nu. Kellyanne îi studia faţa cu grijă, încercând să priceapă ce se întâmplă. Şi eu la fel. Aşa şi mama. Şi apoi tata a întrebat-o pe Kellyanne dacă poate să le facă lui Pobby şi Dingan o baie. Şi a întrebat cu o faţă serioasă şi cu o voce serioasă, iar în cele din urmă Kellyanne a zis că da, dar numai dacă avea voie să îi usuce ea după aceea. Eu am zis:
- Tată, ce naiba faci? Ştii că toată chestia asta cu Pobby şi Dingan e numai o prostie! N-o să se mai înveţe minte niciodată dacă vorbeşti aşa!
Şi tata a răspuns privindu-şi picioarele:
- Nu, Ashmol. Cred că n-am fost corect faţă de Pobby şi Dingan. Cred că, până la urmă, ei chiar există! Şi eu n-am vrut să recunosc până acum.
A făcut o grimasă şi şi-a frecat mâinile şi a dispărut în baie să dea drumul la apă, în timp ce Kellyanne stătea în faţa mea strălucind de mândrie şi aruncându-mi un zâmbet din prag de mi s-a făcut rău. M-am uitat la mama, dar şi ea avea o privire mulţumită pe faţă şi s-a dus să pregătească ceai şi biscuiţi. Am rămas la masă simţindu-mă de parcă mă lăsase cineva pe o insulă părăsită. 14

Ei, nu-mi place să mă gândesc la asta, dar din momentul acela tata a devenit nebun de legat. Acum, când o trezea dimineaţa pe Kellyanne pentru şcoală, se apuca să îi trezească şi pe Pobby şi Dingan. Da, aşa făcea. A început să vorbească cu ei de parcă ar fi fost persoane în carne şi oase. Şi a aruncat pe fereastră o grămadă de bani ca să le cumpere cadouri - bani buni care ar fi putut să se ducă pe un generator mai bun dacă ar fi fost după mine. O, da, tata s-a distrat bine mergând înainte cu treaba asta cu Pobby şi Dingan. O dată chiar i-a luat pe Kellyanne, Pobby şi Dingan cu camioneta şi i-a dus la Bore Baths. Când am fugit cu prosopul pe spate să mă ia şi pe mine, tata a strigat:
- îmi pare rău, fiule. Nu pot să te iau şi pe tine azi, Ashmol. Nu mai e destul loc, acum că sunt aici Pobby şi Dingan.
Mi-a făcut cu mâna pe geam cu un zâmbet larg şi a plecat gândindu-se că era un tip foarte spiritual. Uneori mama îl ruga să vină să o ajute cu spălatul. Dar nu! Tata îi ajuta pe Pobby şi Dingan să se îmbrace sau să îşi facă temele. Kellyanne era în al nouălea cer. Dar mama a devenit puţin cam ciudată. Nu cred că se putea hotărî dacă o enerva sau dacă îi plăcea că tata devenise prieten la cataramă cu Pobby şi Dingan. Şi cred că şi Kellyanne a început să înţeleagă destul de repede că tata făcea toate astea să se răzbune pe mama fiindcă se luase de el,
15
sau ceva de genul ăsta. Nu era un spiritual prea subtil, tata, când era vorba de-aşa ceva. în primul rând că trăgea la măsea şi că petrecea prea mult timp prin mină în întuneric.
DOI
într-o dimineaţă când tata pleca spre mină, s-a oferit să îi ia pe Pobby şi Dingan cu el să mai facă mişcare cât era Kellyanne la şcoală. Cred că încerca să o despartă de ei, acum, că mă gândesc la asta. Profesorii lui Kellyanne, vedeţi voi, se plânseseră că nu se concentra la şcoală şi că vorbea tot timpul singură şi strângea în braţe aerul. Bine, trebuie să recunosc că

era o privelişte amuzantă să îl văd pe tata cum pleacă ţinându-se de mână cu doi copii invizibili. Kellyanne 1-a urmărit cu privirea, asigurându-se că îi ajută să urce în cabina camionetei, iar apoi tata a pornit motorul, a făcut din mână pe geam şi s-a prefăcut că le prinde centurile de siguranţă lui Pobby şi Dingan.
-Nu-ţi face griji, prinţesă! a strigat. O să am grijă de ei cât eşti tu la şcoală şi o să mă asigur că
17
n-au să facă nici o prostie. Nu-i aşa, Pobby? Aşa e, Dingan?
Mă cam îngrijora. Tata se transforma într-un ciudat. Chiar şi vecinii vorbeau despre el că umbla şi vorbea de unul singur şi tot felul de chestii de genul ăsta. Ziceau că umbla mai beat decât de obicei.
în aceeaşi seară mama încă nu era venită de la lucru, iar tata băuse cam cu câteva beri peste măsură, ca să zic aşa. Cânta *Heartbreak Hotel,* şi dansa aşa cam ca Elvis. Ştiam că uitase să-i aducă înapoi pe Pobby şi Dingan de la mină, dar n-am scos o vorbă. Voiam să văd ce avea Kellyanne de spus despre asta, aşa că am stat liniştit acolo jucân-du-mă pe Super Mario-ul meu cu bateriile pe ducă, sperând ca Kellyanne să vină din bucătărie şi să înceapă să chiţăie.
Tata s-a aşezat şi a început să povestească ce lucrase el în după-amiaza aceea. Mi-a spus că bătrânul Sid, poreclit Morocănosul, găsise urme de culoare cam la vreo douăzeci de metri adâncime, pe proprietatea lui. Am zis:
- Fă dansul ăla ca al lui Elvis din nou, tată, chiar e grozav.
Bineînţeles că nu era grozav deloc, dar voiam să nu-1 las să se gândească la ce făcuse în ziua aia. Ar fi putut să îşi aducă aminte de Pobby şi Dingan între timp. Din fericire, nu şi-a amintit, iar Kellyanne a venit în grabă din bucătărie unde încercase să gătească ceva după instrucţiunile mamei.
18
- Tată. Unde sunt Pobby şi Dingan? Unde sunt? a strigat, îngrijorată.
- Acum ai încurcat-o, tată, am zis. Ar fi bine să inventezi ceva repede.
Faţa tatei s-a făcut pe loc curcubeu. S-a răsucit în loc şi a vărsat nişte bere pe jos.
- Bună, prinţesă! Calmează-te, drăguţă. Pobby şi Dingan sunt aici, pe canapea, lângă Ashmol.
Kellyanne s-a uitat spre canapea.
- Nu, tată, nu-s, a zis. Lor nu le place Ashmol. Unde sunt?
- O, nu, asta e, a spus tata. Am uitat de tot. Sunt în grădina din spate, udă plantele.
Kellyanne a rugit afară. S-a întors palidă la faţă.
- Tată, i-ai uitat pe Pobby şi Dingan, nu-i aşa? I-ai pierdut, nu?
- Nu, prinţesă, a zis tata. Calmează-te, scumpo. Erau în camionetă cu mine când m-am întors.
- Nu te cred, a spus Kellyanne cu lacrimi în ochi. Vreau să mă duci acum la mină să îi caut.
Asta era soră-mea! Era supărată ca un şarpe tăiat în două.
-Dumnezeule, Kellyanne! am zis. Când îţi mai vine mintea la cap, fetiţo!
Tata părea puţin deznădăjduit.
- Ei, prinţesă, şi tu acum. Stau şi eu aici cu berea asta şi discut cu Ashmol. Eşti sigură că micii tăi prieteni nu sunt aici?
19
- Foarte sigură, a spus Kellyanne ştergându-şi ochii cu mâneca.
Aşa că tata n-a avut încotro decât să o ducă pe Kellyanne la proprietatea Wyoming, unde erau minele noastre.
- Hai şi tu, Ashmol! a zis tata.
- Nu, mulţumesc, am spus încrucişându-mi braţele la piept. Nu conta pe mine. Nu vedeţi voi filmul în care Ashmol Williamson să iasă şi să caute două chestii inexistente.
Dar până la urmă m-am dus cu ei, asigurân-du-mă că plescăi a dezaprobare şi dau din cap pe săturate.
Când am ajuns la mină, ei au plecat să caute primprejur, strigând:

- Pobby! Dingan! P-P-P-Pobbbbby! Unde sunteţi? Eu am stat nemişcat pe o grămadă de deşeuri şi mi-am desfăcut o cutie cu Mello Yello. Ştiam că tata băuse. Se gândea că dintr-un moment în altul Kellyanne îşi va imagina că şi-a găsit prietenii imaginari şi că faţa i se va lumina. Dar nu a fost aşa. Ea a continuat să îi strige, părând chiar îngrijorată. A alergat în toate cele patru colţuri ale terenului, căutând peste tot. Pobby şi Dingan nu erau de găsit nicăieri, a zis ea. Şi cine putea să se pună cu ea? Tata nu putea. Iar eu n-aveam nici în clin, nici în mânecă cu treaba asta.

20

Au căutat după grămezile de deşeuri, în vechea rulotă Miliard unde am locuit noi când am ajuns prima dată în Ridge, pe după maşinăriile de forat şi pe după un pâlc de copaci. Şi pun pariu că în tot timpul ăsta tata se gândea: „Cred că o iau razna pe coclauri. Dacă m-ar vedea ceilalţi mineri acum!"

Tata ştia cât se poate de bine, vedeţi voi, că doar Kellyanne era singura care îi va găsi pe Pobby şi Dingan. El trebuia doar să aştepte până ce ea avea să-i găsească. Sau poate spera în secret că acesta era micul truc al lui Kellyanne pentru a se despărţi de prietenii ei imaginari definitiv. Oricum, continua să arunce priviri disperate înspre mine, stri-gându-mă:

- Haide, Ashmol, dă şi tu naibii o mână de ajutor, vii?

Dar eu nu mă agitam, şi în final tata s-a aşezat extenuat lângă elevator unde ventilatorul uriaş de aerisire era parcă încolăcit ca un şarpe, şi a strigat:

- Pobby! Dingan! Ascultaţi! Ascultaţi-mă amândoi! îmi pare rău că nu am avut grijă cum trebuie de voi! îmi pare rău că v-am lăsat aici! Am nişte acadele în buzunar dacă vreţi!

Asta era o minciună sfruntată. N-avea nici un fel de acadea.

Ei bine, în ultima oră înainte de a se lăsa întunericul, tata s-a ridicat de jos şi a căutat din răsputeri. Trebuie să recunosc. S-a lăsat în genunchi şi

21

s-a târât peste tot prin mizerie. A cotrobăit prin mormane de pietre. S-a uitat pe după copaci, prin faţa copacilor, pe deasupra copacilor, pe sub copaci. A trecut pe proprietatea următoare, a bătrânului Sid, Morocănosul. N-ar fi trebuit să o facă. Dar a făcut-o. A căutat ca nebunul, era lac de sudoare. S-a străduit mai mult decât a făcut-o toată viaţa la mină, mă gândesc eu. Şi era greu de crezut că de fapt nu căuta nimic. Nimic. Nimic, nimic. Şi apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă.

Bătrânul Sid, care locuia acolo pe terenul lui într-un adăpost făcut din tablă galvanizată, a venit în fuga mare de după un soi de salcie plângătoare şi s-a postat lângă ţăruşul de la colţul proprietăţii noastre cu braţele încrucişate. Avea o mustaţă mare şi cenuşie, şi purta un fel căciulă tâmpită care îl făcea să pară şi mai rău şi mai prost decât era. Şi credeţi-mă că era prost. Umbla zvonul că mânca şopârle cu guler pe pâine prăjită la micul dejun. Bătrânul Sid 1-a urmărit pe tata cum s-a lăsat în patru labe şi s-a aplecat să se uite în puţul minei Morocănosului ca să strige:

- Pobby şi Dingan! Sunteţi acolo?

Sid nu pricepea nici o iotă din ce se petrecea. Credea că tata voia să dea spargerea la mina lui şi să-i fure tot opalul. Apoi a strigat:

- Hei! Tu! Rex Williamson! Ce naiba faci pe terenul meu?

22

Tata s-a întors către el, tresărind, îl luase pe nepregătite. A început să se înroşească şi să se ruşineze, iar apoi a încercat să inventeze un soi de poveste cum că şi-ar căuta ceasul, dar pe la mijloc a schimbat-o într-o istorie cu o pisică pierdută -dar a trecut şi peste aia şi s-a lăsat în genunchi şi a început să croşeteze una despre nu ştiu ce lentilă de contact pe care o pierduse. Totul a ieşit puţin cam aiurea. Tata nu era cine ştie ce priceput la minţit.

-Ai băut, Rex?

M-am îndreptat spre Sid ca să dreg lucrurile.

- Tata n-a băut nimic, domnule Sid, am zis. Vedeţi, soră-mea are doi prieteni imaginari pe

care îi cheamă Pobby şi Dingan - poate aţi auzit de ei -şi ea crede că tata i-a pierdut pe la mină. Şi acum îi căutăm. Sună ciudat, ştiu - dar ăsta e tot adevărul.
Sid părea complet nedumerit şi destul de mânios. A zis:
-Acum nu e cazul să te apuci să cauţi scuze pentru taică-tu, Ashmol Williamson! Eşti tu un băiat isteţ, dar taică-tu îmi jefuia mina, nu-i aşa? Unii dintre noi, minerii, îl bănuiam de ceva vreme. Dar acum, uite şi dovada! Şi tu acum încerci doar să îi ţii partea, nu-i aşa?
Tata s-a îndreptat împleticit către bătrânul Sid ţinând pumnii încleştaţi. A spus:
-Acum ascultă aici la mine, Sid. N-am jefuit nimic. Nu sunt hoţ. Ii caut pe prietenii imaginari

ai fiicei mele şi ai face naibii bine să crezi asta, amice!
Dar Sid nu înghiţea deloc gogoaşa.
- Poţi să vorbeşti despre unii nevăzuţi cât pofteşti, Rex Williamson, a zis. Dar am avut eu bănuielile mele în ceea ce te priveşte. Mulţi dintre noi au avut. Te-am reclamat deja la autoritatea minieră, şi imediat ce te-am văzut pe teren la mine adulmecând după opalul meu, primul lucru pe care 1-am făcut a fost să anunţ la poliţie, şi uite că au şi ajuns!
Zgomotul unei maşini a ajuns la urechile noastre şi în scurtă vreme a apărut o maşină de teren a poliţiei mergând şerpuit pe drumul roşcat prăfuit care ducea spre mină. A tras lângă vechea rulotă Miliard şi au ieşit din ea doi poliţişti. Nişte vlăjgani mătăhăloşi cu pălării şi insigne şi alte rahaturi, începusem să mă îngrijorez. Kellyanne încă îi mai căuta prin preajmă pe Pobby şi Dingan, iar tata începuse să urle să nu îndrăznească bătrânul Sid să îl facă hoţ, el care lucrase cinstit de când Dumnezeu ştie, şi a fost şi un cetăţean respectabil de când se ştie. Şi apoi m-am dus la unul dintre deştepţii de poliţişti şi i-am spus adevărul despre Pobby şi Dingan şi ce făcea tata pe proprietatea bătrânului Sid. Dar n-am apucat să ajung prea departe când, deodată, am auzit un zgomot de încăierare şi un mormăit şi m-am întors la fix să văd cum tata şi-a

pierdut cumpătul şi i-a tras bătrânului Sid una drept în nas. Ei bine, şi după aia poliţia a tăbărât pe tata într-o clipită şi 1-au legat cu cătuşe şi aşa mai departe. Kellyanne a venit panicată într-un suflet, zicând:
- Lăsaţi-1 pe tata în pace! Lăsaţi-1 în pace! Dar tata a fost înghesuit în maşina poliţiei şi dus. Şi noi rămăsesem singuri. Iar apoi Kellyanne s-a aşezat pe o grămadă de deşeuri şi a început să plângă cu sughiţuri, pentru că trebuie să recunosc că era cam mult pentru ea şi nu putea faţă la aşa ceva: să pierzi două bucăţi prieteni imaginari şi una bucată tată adevărat în aceeaşi după-amiază!
Pentru o vreme n-am ştiut ce să fac. Am rămas uitându-mă la una dintre chestiile alea pufoase rătăcind în bătaia vântului pe deasupra terenului nostru. Şi m-am gândit la tata şi la beleaua în care se băgase. Şi apoi am zis:
- Kellyanne, hai, ar fi mai bine să mergem acasă. Pobby şi Dingan se vor întoarce la noapte singuri şi tatii or să-i dea drumul imediat ce o să se lămurească treaba, iar poliţia o să înţeleagă ce făcea pe terenul lui Sid. Hai, mergem pe jos înapoi să îi spunem mamei, să se termine cu chestia asta o dată.
Dar Kellyanne încă mai părea îngrijorată. Şi-a târât picioarele până la puţul minei şi a păşit peste banda trasă în jurul gropii să nu cadă oamenii înăuntru. S-a lăsat în patru labe şi a aruncat o privire

peste margine. Şi le-a strigat numele lui Pobby şi Dingan acolo, înăuntrul puţului. N-a venit nici un răspuns, bineînţeles. A rămas aşa, în aceeaşi poziţie, uitându-se în puţ o jumătate de oră.
- Asta chiar n-ar face ei, a spus ea. Nu ar face ei aşa ceva.
în vreme ce Kellyanne făcea asta, eu m-am dus la bătrânul Sid Morocănosul care încă mai avea ochii umezi de la durere şi se ţinea de nas, umblând de colo-colo să verifice dacă

materialul din care se extrage opalul mai era acolo. I-am spus:
- Aţi făcut o mare greşeală, domnule Sid. Noi, familia Williamson, doar îi căutam pe prietenii imaginari ai surioarei mele. Nu suntem nicidecum hoţi.
Bătrânul Sid a scuipat pe jos şi a zis ceva de genul că familia noastră trebuie să-şi facă un control la cap, şi cum mama era un om prea bun pentru locul ăsta, şi cât îi părea lui de rău pentru noi că tata e un hoţ, şi cum se zvonea că tata venise în Ridge tocmai pentru că se ascundea de mâna legii. Şi m-am enervat aşa de tare că am plecat trăgând-o pe Kellyanne de braţ în marş forţat până acasă. Ne-a luat o oră şi jumătate, şi tot drumul Kellyanne s-a smiorcăit că i-a pierdut pe Pobby şi Dingan şi că n-or să mai poată dormi sau mânca până nu-i găseşte, şi că dacă ei ar fi fost acolo 1-ar fi putut salva pe tata şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. 26
Micuţa ei feţişoară era toată acoperită cu praf alb de ziceai că e o fantomă.
Era întuneric de tot când am ajuns acasă, iar mama deja aflase ce s-a întâmplat de la poliţie şi ne-a trimis la culcare zicându-ne să nu ne facem griji pentru că totul se va rezolva curând. Dar n-am mai văzut-o atât de nervoasă, panicată şi nedumerită în viaţa ei. Şi lumina de la dormitorul ei a rămas aprinsă toată noaptea, vă jur.
Şi în noaptea aia, pe la douăsprezece, Kellyanne s-a strecurat în dormitorul meu prin uşa aia de Dodge pe care tata a aranjat-o pentru mine ca să facă mersul la culcare mai interesant. Şi soră-mea s-a uitat la mine palidă şi confuză şi mi-a zis:
-Ashmol! Pobby şi Dingan cred că au murit. Şi a rămas aşa în pijama, neliniştită şi plină de durere. Dar eu eram cu mintea dusă la tata, mă gândeam că era la închisoare şi că toată povestea asta se întâmplase din cauza lui Pobby şi Dingan. Apoi am încercat să îmi dau seama cum ar putea să fie vina lor, de vreme ce ei nici măcar nu existau.
Şi am adormit gândindu-mă la toate astea.
TREI
Când m-am trezit a doua zi, mama mi-a spus că tata a rămas la închisoare peste noapte, dar a fost eliberat şi trimis acasă până va avea loc un proces sau cam aşa ceva, prin care se va dovedi că tata n-a jefuit proprietatea bătrânului Sid. Mama, însă, îşi ieşise din minţi de îngrijorare, şi a zis că tata ar trebui să nu-şi mai scoată capul la vedere în Ridge şi să stea pe acasă o vreme până mai trece valul şi până o să-şi recapete respectul minerilor. Jaful, vedeţi voi, e cam acelaşi lucru ca şi crima în Lightning Ridge - chiar ceva mai rău.
L-am aşteptat să ajungă acasă şi am jucat un şah ca să mai treacă timpul şi să ne mai liniştim. I-am dat mamei mat în cincisprezece mutări. Nu mă putea bate nimeni la şah, şi cred că într-o zi o să ajung cine ştie ce mare maestru. Ori asta, ori agent secret ca James Bond. Dar trebuie să recunosc că 28
de data asta mama nu se concentra prea bine, aşa că a uşurat foarte mult treaba nebunilor şi a cailor mei. Problema era că mama se tot uita pe fereastră cu o privire năucă şi eram destul de sigur că se gândea nu numai la tata, ci că îi era dor şi de bunica ei englezoaică, şi de prietenii ei din Anglia pe care îi lăsase acolo cu douăzeci de ani în urmă.
Oricum, când tata a ajuns în cele din urmă acasă, după-amiaza târziu, ne-a îmbrăţişat pe toţi şi ne-a zis că în închisoare a fost totul în regulă, cam ca la un motel, numai că paturile erau tari şi că barurile nu erau din alea la care se servea bere. Ne-a zis să nu ne facem griji că o să rezolve el tot bâlciul ăsta aşa cum trebuie. Numai că nu prea ştia el exact cum. Mama i-a spus că mai bine n-ar încerca nimic şi că ar fi mai bine să stea liniştit şi să nu mai facă valuri ca să nu mai intre în necazuri până la proces. Iar apoi tata m-a întrebat dacă Pobby şi Dingan s-au mai întors. Am scuturat din cap.
- Kellyanne crede că s-ar putea să fie morţi, am zis.
- E foarte supărată, a spus mama. A fost îmbufnată toată ziua. Nu trebuia să fii aşa de imprudent, Rex, chiar nu trebuia.
- Nu trebuia să fac eu multe lucruri, a zis tata dând drumul la un oftat prelung.

Dar era bucuros că s-a întors. Şi cred că era bucuros şi pentru toată atenţia pe care o primea de
29
la noi. Eu chiar m-am dus şi i-am adus o sticlă de bere din frigider şi apoi am stat lângă el şi 1-am întrebat mai multe chestii despre închisoare. Apoi am vorbit despre opal toată ziua până s-a lăsat întunericul şi până s-a auzit un strigăt îngrozitor şi mama s-a repezit înăuntru zicând:
- Oh, Doamne! Doamne! Ajutor! Aduceţi apă! Aduceţi apă repede! A alergat în bucătărie şi a început să umple o găleată cu apă de la chiuvetă.
Ne-am repezit în faţa casei şi ce m-a izbit din prima a fost un miros de fum ca acela de trabuc. Şi apoi, când mi s-au obişnuit ochii cu întunericul, am zărit nişte forme cenuşii răsucindu-se destul de înfricoşător spre cer. Dansând. Dar tata a şoptit:
- Doamne! Ne-au dat foc la gard!
Şi apoi mi-am dat seama că acele forme erau rotocoale de fum, şi unii dintre parii de la gard luaseră foc la vârf. Lumina flăcărilor dansa pe pereţii căsuţei noastre şi lumina nişte dungi întunecate enorme, ca de zebră. Erau litere scrise cu o vopsea din tub sau aşa ceva, şi scria acolo:
SĂ ARDĂ HOŢII
Mama a aruncat găleata cu apă pe stâlpul gardului, în vreme ce eu am fugit să mai umplu câteva, iar tata s-a oprit holbându-se la cuvintele scrise pe peretele de lângă fereastra camerei de zi. Era acolo când m-am întors, tot privind pierdut, cu
30
mâna la ceafa, fără să scoată o vorbă. Apoi a dispărut în spatele casei să caute nişte vopsea. După ce s-a stins focul, m-am dus în cameră la Kellyanne şi i-am spus ce se întâmplase. Dar ea doar s-a ascuns sub pătură şi n-a zis nimic.
PATRU
Cam de atunci Kellyanne a început să se simtă foarte rău. Nu-mi pot explica asta şi nici nu cred că cineva ar putea. Stătea doar în pat zicând că se simte foarte obosită şi îngrijorată pentru că Pobby şi Dingan nu s-au întors, şi că nu ştie sigur dacă sunt morţi sau nu. Ar putea să fie încă rătăciţi prin minele de opal, pierduţi şi înspăimântaţi, şi acolo erau porci sălbatici şi şerpi şi tot felul de chestii, îi venea să vomite numai când se gândea la asta. Pobby şi Dingan ne băgaseră deja destul de tare în rahat, mulţumim foarte mult, şi eram supărat pe ei. Chiar nervos al naibii că ne-au stricat numele familiei. Şi la început m-am gândit că Kellyanne se preface, zicând că e bolnavă aşa cum a inventat şi că are prieteni. Dar am auzit-o vomând în toaletă. Chiar *era* bolnavă. Chiar era. 32
Nu voia să mănânce nimic. Mama 1-a chemat pe Jack Vraciul care a venit şi s-a aşezat pe patul lui Kellyanne şi a făcut nişte chestii cu stetoscopul. I-a zis mamei că Kellyanne suferă de o boală pe fond nervos sau depresie, şi că avea febră. A încercat să o convingă să mănânce câte ceva. Dar ea nu voia. I-a zis că dacă mai continuă aşa va trebui .să o ducă la spital şi să o hrănească forţat prin nişte tuburi dezgustătoare. I-am spus lui Jack tot ce s-a întâmplat cu Pobby şi Dingan, dar el doar a zâmbit şi s-a încruntat şi a zâmbit din nou şi a folosit cuvinte ca „sindrom" şi „clinic" şi „psihologic" foarte mult. Bine, nu ştiam eu ce înseamnă cuvintele alea, dar sunau ca nişte cuvinte destul de inutile pentru mine.
înainte ca Jack Vraciul să plece, a mai rămas să mai vorbească cu tata despre noul său picamer. I-a spus că a auzit şi el despre balamucul de la mină şi că îl susţinea pe tata până la capăt - şi că nu credea o iotă din zvonurile care se răspândeau prin Lightning Ridge ca un foc în preerie. Dar era ceva ciudat în felul cum se purta Jack Vraciul. Era cam agitat. Şi când a zis ca lui Kellyanne i-ar fi mai bine într-un spital, eu cred că a zis-o pentru că nu avea încredere că ai mei vor avea grijă cum trebuie de ea. în plus, atunci când mama 1-a rugat să rămână la cină, a inventat o scuză cum că tre-
33
buia să se ducă la un dans undeva şi a luat-o la goană iute ca un varan.

Tata a început să pălească şi el. A zis:
- Nici un idiot n-o să-mi ducă prinţesa mea la vreo tâmpenie de spital, şi a repetat de o sută de ori. Noi, familia Williamson, putem să avem grijă unii de ceilalţi foarte bine. N-avem nevoie de pomană sau de ajutor de la nimeni!
Târziu în noapte se plimba de colo până colo, clătinând din cap şi spunând:
-Ai dreptate, mami. Toate astea sunt din vina mea. Poate că era mai bine dacă n-am fi venit niciodată în Ridge. Ea e mai sensibilă. Prea bună pentru locul ăsta. O necăjesc ceilalţi la şcoală, nu-i aşa?
Aşa era tata. A început să se înmoaie de tot la inimă şi a început să îşi facă drum către o sticlă de bere. Şi apoi a plâns. Era ca şi cum berea îi intra prin gură şi ieşea prin ochi.
Ei, mama şi tata nu îndrăzneau să îi spună lui Kellyanne să termine cu chestia asta o dată pentru totdeauna sau să-i explice fără ocolişuri că Pobby şi Dingan existau doar în imaginaţia ei şi că ar trebui să oprească naibii toată treaba asta. O mai făcuseră mai înainte o dată, vedeţi voi, şi Kellyanne a luat-o un pic razna şi a început să urle de a crezut tot târgul că vine vreun atac aerian cu rachete nucleare din Franţa. Se învăţaseră minte că nu-i 34
cazul să-i spună soră-mi că se prostea. Kellyanne nu primea prea bine genul ăla de critică. Aşa că acum Kellyanne doar zăcea în pat. Dormea sau pur şi simplu stătea întinsă, scâncind. Asta era tot ce făcea. Slăbise atât de tare că nici nu mai ziceai că e cineva sub pătura de pe pat.
Toată treaba asta începuse să-mi zornăie prin minte şi în fiecare zi mă strecuram prin uşa de maşină în camera mea şi mă cocoţam în pat şi mă gândeam, îmi închipuiam că trebuie să fie sfârşitul lumii pentru că o luaserăm toţi razna. Pobby şi Dingan îmi dăduseră familia peste cap şi nici măcar nu erau acolo. Şi nu erau, de altfel, nicăieri. Şi, cu toate că mă gândeam că soră-mea era ţicnită, nu-mi plăcea să o văd în starea aia şi să o aud cum vomită în toaletă. Şi mai voiam ca tata să se înveselească şi să plece la mină din nou, voiam ca mama să nu-şi mai facă griji şi să nu-i mai fie dor de casă, plus că voiam ca numele nostru, Williamson, să îşi reia strălucirea şi să fie în regulă.
Şi, de asemenea, mai ştiam cât se poate de bine că răspunsul la toate aceste probleme era chiar la Pobby şi Dingan.
Şi am mai priceput o chestie. Nu-mi plăcea să o recunosc, dar mi se părea mie că singurul fel în care puteam să o fac pe Kellyanne să se simtă mai bine ar fi să îi găsesc pe Pobby şi Dingan. Dar cum poţi să pleci în căutarea unor prieteni imaginari?
35
Am stat treaz toată afurisita aia de noapte încercând să dau de capătul problemei. Mi-am dat seama că primul lucru de făcut ar fi să pun cât de mulţi oameni posibil să îi caute, sau să pretindă că îi caută, astfel încât Kellyanne să ştie că oamenilor le pasă, că cred în prietenii ei imaginari şi vor să ajute. Vedeţi, îmi aminteam că de fiecare dată când lumea o întreba despre Pobby şi Dingan, Kellyanne era foarte fericită. De obicei, asta făcea un zâmbet să i se strecoare pe faţă. Şi mi se părea mie că dacă ar fi mai mulţi oameni care să îi pună întrebări despre ei, ea şi-ar reveni mai repede. Şi mai ştiam al naibii de bine că erau câţiva oameni care o plăceau foarte mult pe Kellyanne, chiar dacă în privinţa noastră, restul familiei Williamson, nu prea ştiau ei ce părere să aibă. Şi mai erau unii care aproape credeau în Pobby şi Dingan sau care erau destul de simpatici şi înţelegători în legătură cu subiectul ăsta. Şi mi-a venit în minte că dacă oamenii aceia credeau în prieteni imaginari şi tâmpenii din astea, sau dacă ştiau cât de reali erau pentru Kellyanne prietenii ei, ar fi putut să creadă că tata chiar îi căuta pe la mină, nu că jefuia proprietatea bătrânului Sid.
Cele două probleme păreau să meargă bine împreună, cumva.
Aşa că uite ce am făcut, în ziua următoare am umblat prin oraş pe la magazine şi le-am spus
36
oamenilor de ce era bolnavă Kellyanne. M-am dus la Wild Dingo, chiar şi la The Digger's

Rest, acolo unde obişnuiau să bea cei mai duri dintre mineri. Am zis:
- Salutare, sunt Ashmol Williamson, am venit să vă spun că tata nu e hoţ şi că sora mea e bolnavă pentru că şi-a pierdut prietenii imaginari.
S-a făcut deodată linişte şi apoi unul dintre mineri s-a apropiat de mine, m-a înşfăcat de guler şi m-a tras în sus de nu mai atingeam pământul cu picioarele. M-a tras aşa de aproape de el, încât îi simţeam respiraţia împuţită, şi a zis:
- Ascultă aici, băiete. Du-te şi spune-i lui taică-tu că dacă îşi arată vreodată moaca pe aici *el* o să devină *cel imaginar.* Pricepi? Imaginar! Ai băgat la cap? Mort! Ei bine, mai aveam un pic şi mă scăpăm pe mine, când mai mulţi mineri s-au apropiat şi i-au spus isteţului:
- Lasă-1 jos, amice. Rex Williamson e prieten de-al meu şi copii ăia sunt copii de treabă.
Atunci idiotul m-a aruncat pe podea şi i-a zis omului:
- Ar trebui să te uiţi mai bine cine sunt prieteni tăi!
Iar apoi a ieşit. Cei care interveniseră m-au ridicat, m-au scuturat de praf şi m-au întrebat dacă am păţit ceva. Le-am zis că da, dar că eram îngrijorat în legătură cu sora mea, Kellyanne,

pentru că se simţea foarte rău şi că ar putea fi dusă la spital, şi că vreau să-i curăţ numele tatei până o să strălucească.
Am avut o zi plină, plinuţă. Am mers la clubul de Bowling să vorbesc cu cei care jucau popice acolo, m-am dus şi la motelul Wallangalla unde era o şcoală de dansuri. Trebuia să mă vedeţi. Am încercat să mă duc la oamenii care dansau să îi opresc din dansat ca să mă asculte, dar erau prea ocupaţi cu mişcările lor şi mă tot încurcam printre braţele lor. Când am văzut că nu reuşesc altfel, m-am dus la ăla care punea muzica, am înşfăcat microfonul şi am strigat:
- Doamnelor şi domnilor! Vă rog să mă iertaţi pentru că vă întrerup dansul, dar numele meu este Ashmol Williamson, şi sora mea este bolnavă şi vă rog să o ajutaţi să îşi găsească prietenii imaginari mâine dimineaţă!
S-a auzit o şuierătură urâtă de la microfon, de parcă nu i-a plăcut ce am spus şi apoi toţi, aproape cincizeci de oameni, s-au oprit din dansat şi s-au întors către mine imediat. S-a făcut o linişte ciudată, iar apoi am auzit oamenii mormăind numele tatălui meu şi şoptind cuvântul „hoţ" unul către celălalt şi câţiva dintre ei s-au încruntat la mine, şi dintr-o dată am înţeles cum ar putea să se simtă un ţânţar, în fine, am tuşit în microfon şi am explicat cu voce tremurândă ce e cu sora mea şi Pobby şi

Dingan şi cum a intrat tata în necazuri cu proprietatea bătrânului Sid. Şi le-am spus că lui Pobby şi Dingan nu le-a plăcut nimic mai mult decât dansul, ca şi lor, şi că dacă nu-i vom găsi nu vor mai avea şansa să facă asta niciodată. Şi apoi am rămas fără subiecte de discutat şi m-am simţit cam ciudat cu toată mulţimea aia de oameni uitându-se la mine, aşa că am pus jos microfonul şi am ieşit în fugă afară, m-am aruncat pe bicicletă şi am dat din pedale cu picioarele tremurând'de emoţie.
M-am dus aproape peste tot. M-am dus la cimitirul de maşini şi am vorbit cu Ronnie care m-a recunoscut fiindcă mă ştia de când îmi dăduse uşa aia grozavă de Dodge. M-am dus la taberele de la Old Chum şi Vertical Bill şi la Two Mile. Şi unii dintre oameni şi-au şoptit între ei lucruri despre tata, iar alţii nu. Unii chiar au crezut că sunt nebun de tot. Alţii erau chiar ei nebuni oricum, aşa că nu era mare diferenţă. M-am dus şi le-am spus chiar şi turiştilor de la Big Opal. Aceştia m-au mângâiat pe creştet şi au zâmbit şoptindu-şi unul altuia în limbi ciudate. Un american gras m-a filmat cu o cameră video şi mi-a spus să zic ceva drăguţ ca să mă arate şi prietenilor de acasă. Dar când a venit momentul n-am putut spune nimic şi nu-mi venea prea tare să zâmbesc. Aşa că i-am arătat cum îl imit eu pe James Bond zero-zero-şapte când mă întorc brusc şi trag cu pistolul ca pe

caseta aia cu filmul pe care i-au dat-o părinţii lui Brent după ce au găsit opal la Three Mile. Şi

i-am zis turistului ăla cum o să cresc mare şi o să am un pistol ca James Bond şi toate chestiile alea. Dar apoi mi-am dat seama că pierd vremea şi Kellyanne era bolnavă şi tata fusese făcut hoţ şi că pe turiştii ăia îi durea în cot.
M-am dus la primărie unde câţiva copii de culoare exersau un dans tradiţional Korobo sau ceva de genul ăsta cu profesoara lor purtând costume haioase şi fluiere colorate şi tobe. Am stat puţin acolo şi i-am urmărit şi am tras o porţie de râs când am văzut ce caraghioşi erau. Apoi unul dintre ei a venit în fugă către mine cu o suliţă şi mi-a spus că mi-o împlântă undeva dacă nu ies imediat afară de acolo. Dar profesoara l-a oprit, a claxonat din fluierul ăla colorat al ei şi i-a spus să-şi ţină gura şi să se întoarcă la dansul lui vânătoresc. Dar înainte să se apuce din nou să danseze am reuşit să strecor câteva vorbe despre cât de bolnavă era Kellyanne şi am mai întrebat dacă ar putea cumva să facă un dans să îi conjure pe Pobby şi Dingan a doua zi. Profesoara a zis că or să se gândească cu siguranţă la asta dacă vor avea timp, iar apoi a început să-i tragă tare cu strămoşii care credeau că opalele erau periculoase şi înţesate cu spirite malefice şi cum că poate familia mea plătea preţul 40
pentru faptul că veneram opalul şi pentru că am forat găuri oribile în frumosul pământ aborigen. Oricum, mi-am făcut plinul cu miere din asta, cum zicea tata, aşa că am plecat să învârt praful cu bicicleta pe drumuri la alte o sută de locuri spunându-le oamenilor despre Kellyanne şi cum se îmbolnăvise pentru că şi-a pierdut prietenii imaginari. Era o zi călduroasă şi trudisem din greu, aşa că m-am asigurat că mi-am făcut plinul cu Mello Yello ca să nu mi se usuce gura de la atâta explicaţii pe care le dădeam. Când le spuneam oamenilor ce se întâmplase cu soră-mea, unii se uitam la mine de parcă eram sărit de pe fix de tot. Dar mulţi dintre ei deja ştiau despre Pobby şi Dingan pentru că aveau copii care mergeau la aceeaşi şcoală cu Kellyanne, la Waglett, şi aceştia o văzuseră vorbind cu ei în vechiul autobuz al şcolii. O fată mai mare ca noi, de la parcul de rulote, s-a apropiat şi m-a întrebat:
- Eşti fratele lui Kellyanne? Mama mea zice că voi, ăştia din familia Williamson, sunteţi proşti şi că tatăl tău e un hoţ şi un beţiv, aşa că ar fi mai bine să pleci, dacă nu te pocnesc aşa cum am poc-nit-o şi pe soră-ta atunci la Bore Baths.
I-am arătat degetul ăla care-l ştiam eu şi am pedalat repede, pentru că era prea mare pentru mine. Dar a strigat din urma mea:
41
- Singurii prieteni pe care voi, familia Williamson, îi aveţi sunt cei imaginari! Să nu uiţi asta, Ashmol Williamson!
Dar unii oameni chiar au fost de treabă în privinţa asta. O femeie mi-a dat un Mello Yello şi o prăjitură şi m-a întrebat cum se mai descurca mama la supermarket. A zis:
- Cu cât mai repede or să o ducă pe drăguţa ta de surioară la spital, cu atât o să fie mai bine.
Am răspuns:
- Da. Dar e mai complicat decât atât, doamnă Wallace. Vedeţi, Kellyanne e bolnavă de îngrijorare; nu e bolnavă de spital.
Am întâlnit şi un puşti care ştia la fel de mult despre Pobby şi Dingan ca şi mine. Mi-a zis că nu îi plăcea Kellyanne prea mult, dar că, după părerea lui, Pobby şi Dingan erau de treabă. Mi-a spus că el avea un prieten imaginar mult mai bun decât avea Kellyanne. Era un ornitorinc ninja verde gigantic numit Eric. Totuşi, nu vorbea cu el.
Un bătrânel cam într-o ureche care avea un papagal m-a dus într-o dubă veche unde stătea el şi mi-a spus că a auzit-o pe Kellyanne vorbind cu Pobby şi Dingan o dată când era ea la cursele de capre din oraş. Că stătea cu trei acadele în mână pe strada Morilla. Bătrânul miner mi-a spus că el crede că Pobby şi Dingan chiar existau şi că îi va căuta cât de atent poate când o să iasă prin oraş.
42
Mi-a mai zis şi că o să întrebe la Steve's Kebabs să vadă dacă s-au oprit pe acolo să mănânce, şi că va scrie un poem care se va chema „Haideţi acasă, transparenţii mei!" şi o să-l distribuie între amicii săi poeţi de prin boscheţi. Moşneagul ăsta ciudat nu părea să înţeleagă că tot ce

voiam eu era să pretindă că îi caută pe Pobby şi Dingan. Dar asta e.
Am stat până s-a lăsat întunericul să le explic tuturor familiilor acestea din Lightning Ridge că a doua zi dimineaţă trebuiau să iasă pe strada Opal şi pe drumurile celelalte şi să facă un mare spectacol căutându-1 pe Pobby şi Dingan, astfel încât Kellyanne să vadă că oamenilor chiar le pasă de ei. Le-am explicat şi ce i s-a întâmplat tatei şi ce încurcătură a fost şi chestia aia. Şi cum Pobby şi Dingan nu erau adevăraţi, dar Kellyanne credea că sunt, şi că asta contează, şi că tata nu era un hoţ, dar oamenii credeau că este, şi că şi asta contează. Unii oameni au fost chiar drăguţi şi mi-au dat câteva punguţe cu Twisties, şi eu m-am plimbat clefăind şi lipind anunţuri pe care le făcusem eu pe care scria:
PIERDUŢI! AJUTOR!
PRIETENII LUI KELLYANNE WILLIAMSON,
POBBY ŞI DINGAN.
DESCRIERE: IMAGINARI. TĂCUŢI.
RECOMPENSĂ PENTRU GĂSIRE.
43
Am pus adresa noastră şi am lipit anunţurile sus pe stâlpii de telefon, pe pereţi şi maşinării şi pe alte rahaturi. Când m-am îndreptat pe bicicletă spre casă îi urmăream pe oamenii care se uitau la anunţuri şi am observat că pe unele oamenii mâzgăliseră cu scris mare „Hoţ" dar am observat şi că multe dintre ele rămăseseră intacte. Asta mi s-a părut un semn bun. Mulţi oameni zâmbeau sau râdeau. M-am culcat în noaptea aia destul de mulţumit de mine pentru că am încercat măcar să curăţ numele familiei şi că le-am luat tuturor apărarea. Şi că n-am mâncat nici o bătaie - ceea ce era cât se poate de bine.
între timp, Kellyanne nu începuse să se simtă mai bine şi nu zicea nimic altceva decât mormăia numele Pobby şi Dingan, iar mama şi tata stăteau tot timpul lângă patul ei luându-i temperatura şi spunându-i că totul va fi bine şi dându-i supă, pe care ea o refuza. Tata tot se plimba de colo până colo ţinând strâns o scrisoare de la spital în care scria că Kellyanne trebuia să meargă acolo imediat pentru că trebuiau să-i facă nişte teste. Ai mei, trebuie să recunosc asta, începeau să se gândească că spitalul era singura cale de scăpare.
Atunci când plapuma pe care toată lumea o numeşte noapte a învelit de tot Lightning Ridge, eu stăteam în cameră la mine, cu capul scos pe fereastră, şi am zis un fel de rugăciune. Am zis ceva de genul:
44
- Te rog, fă-i pe oameni să se ducă să îi caute pe Pobby şi Dingan mâine! Şi mi-am strâns mâinile laolaltă.
Arunci când am terminat rugăciunea, am realizat că n-am pus şi o adresă la ea, am continuat şoptind:
- P.S. Rugăciunea asta este pentru Dumnezeu sau altcineva puternic care poate să mă audă, şi când mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine dacă m-aş fi rugat la cineva mai tare cum ar fi James Bond mi-a fost distrasă atenţia de zgomotul făcut de mama şi tata care strigau unul la altul în dormitorul lor. Dar am prins abia câteva vorbe pentru că se auzea înfundat de parcă strigau cu bucăţi de prăjitură în gură. Dar am auzit-o pe mama spunând că nu mai putea şi că îi era dor de acasă, de Anglia şi bunica şi că se săturase să lucreze casieră la Khan's şi că nu era în stare să aibă grijă de familie singură. Iar apoi 1-am auzit pe tata strigând ceva în legătură cu Majestatea Sa şi repetând un nume de bărbat, dar nu-mi mai aduc aminte exact care era. Probabil vreun alt isteţ care îi spusese din nou hoţ tatei şi 1-a enervat iar.
CINCI
A doua zi m-am trezit devreme, am înfulecat micul dejun, am prins nişte bucăţi de carton la spiţe cu panglici de cârpă şi am băgat a patra prin oraş făcând ca o motocicletă. Era un şir de camioane care se îndreptau spre mine şi din depărtare se auzeau nişte instalaţii de forat. Se părea că tot oraşul era pus pe minerit ca de obicei. Dar, după aia, tocmai când mergeam pe strada Opal, am văzut o grămadă de oameni ghemuiţi căutând pe sub pomi şi maşini, pe după

garduri, peste tot. Când m-au văzut călare pe bicicleta mea, unul dintre ei m-a salutat de parcă eram vreun fel de general şi mi-a strigat:
- Tinere Ashmol! Du-te şi spune-i lui Kellyanne că noi căutăm cât de mult putem!
Aproape am căzut de pe bicicletă de emoţie. Prima parte din plan funcţionase. Oamenii chiar îi

căutau pe Pobby şi Dingan, chiar îi căutau! Am pedalat până acasă ca nebunul să-mi anunţ familia.
Atunci când tata a auzit ce-am făcut, m-a mângâiat pe cap şi mi-a zis:
- Te-ai gândit bine, fiule. I-am spus că era important ca Kellyanne să vadă ce se întâmplă şi tata a reuşit să o convingă să se dea jos din pat. A ridi-cat-o de sub pătură şi a dus-o afară la camionetă. A condus mama pentru că tata încă nu se simţea în stare să iasă şi să dea ochii cu oamenii încă.
Am stat în spate urmărind totul, şi când am ajuns în oraş i-am zis mamei să parcheze maşina să vadă şi Kellyanne anunţurile speciale pe care le-am pus pe garduri, porţi şi copaci. A zâmbit puţin când le-a văzut. I-am zis:
- îmi pare rău, Kellyanne. N-am ştiut cum să-i descriu bine. Vreau să zic, cum arată, de fapt?
Şi Kellyanne a şoptit că nu au nimic special, dar Dingan are un opal frumos la buric, numai că trebuia să fii o anumită persoană ca să-l poţi vedea. Şi Pobby şchiopăta puţin de piciorul drept.
Erau ceva mai mulţi oameni pe drumuri şi oameni ieşiţi cu câinii; am tras maşina lângă ei şi le-am făcut cu mâna de la geamurile maşinii. S-au apropiat de camionetă şi au zis:
- Hei, Kellyanne, îi căutăm de şase ore şi nu renunţăm până nu-i găsim pe Pobby şi Dingan. Aşa că nu-ţi face griji în privinţa asta.

Soră-mea a zâmbit slăbită. Un băiat a întrebat-o:
- Pobby şi Dingan vorbesc australiana?
-Nu, a zis soră-mea. Vorbesc engleză pe tăcute. Şi le place să fluiere. Dar trebuie să fii un anumit fel de persoană ca să îi poţi auzi.
Era prima dată de mult timp când Kellyanne a vorbit aşa de mult şi asta i-a adus mamei un licăr de speranţă în ochi. Peste tot pe unde ne duceam vedeam mici grupuri de oameni căutând sau pretinzând că ar căuta prin jurul copacilor. Am văzut pe unii dintre dansatori care aveau un fel de steag pe care scria *Echipă de căutare pentru Pobby şi Dingan.* Un negru mai isteţ era urcat pe o grămadă de deşeuri şi se uita printr-un binoclu. L-am recunoscut pentru că era omul care o adusese pe Kellyanne acasă o dată, atunci când fiul său o lovise în fluierul piciorului şi o trăsese de păr când se jucau după staţia de benzină. Tata i-a zis „bunul negru" pentru că era înnebunit complet după opale, şi o dată l-am văzut făcând un dans de împerechere la un concurs de tricouri ude. Când am oprit lângă el, s-a apropiat şi şi-a vârât capul prin geam să o vadă pe Kellyanne, a rânjit şi a spus:
- Să nu-ţi baţi capul, fetiţo. Dau eu de Pobby şi Dingan pentru tine cât ai zice peşte. Nu mă cheamă pe mine Lightning Dreaming de florile mărului. O să mă duc să dau o raită până îi găsesc.

Şi apoi a dispărut între nişte boscheţi. După aia nu l-am mai văzut câteva săptămâni.
Ei bine, cred că Kellyanne era destul de încântată de toate astea, pentru că făcuse ochii mari. S-a întors şi mi-a şoptit:
- Toţi oamenii ăştia îi caută pe Pobby şi Dingan?
- Da, aşa e, am zis. Chiar şi aborigenii. Kellyanne n-a mai zis nimic după aia. Am dus-o înapoi acasă şi a adormit mai liniştită. Dar când Jack Vraciul a venit pe acolo mai târziu în seara aia, mama era înecată în lacrimi. Mi-am dat seama atunci că surioara mea mai mică

era chiar foarte bolnavă şi că planul meu să o ajut să se simtă mai bine dăduse greş. M-am dus şi m-am ascuns în camera mea simţindu-mă de parcă aveam o piatră în gât.
Tata s-a plimbat de colo-colo aiurea toată noaptea. L-am auzit când a plecat. Trăgea aer pe nas, plângea pe înfundate şi respira greu ca un ibric pe foc.
ŞASE
M-am trezit în mijlocul nopţii, neliniştit. M-am dat jos din pat, am deschis uşa de la maşină şi m-am strecurat afară din cameră. O lumină era aprinsă în camera de zi şi mama stătea pe jos cu spatele către mine şi cu fruntea pe genunchi. Am păşit în vârful degetelor până la ea şi am văzut că ţinea ceva în mână.
- Ce-i aia, mamă? am întrebat.
Mama a ţâşnit în sus aproape ca o rachetă. A sărit în picioare şi s-a întors cu faţa spre mine dintr-o singură mişcare. Ţinea mâinile întinse ca pentru o lovitură de karate. Dar când a văzut că sunt eu, s-a liniştit şi s-a oprit din tremurat. A zis:
- Hei, Ashmol! Tu erai! Nu ţi-e somn? Am observat că a dus chestia pe care o ţinea în mână la spate.
- La ce te uitai, mamă? am zis. Culoarea i-a năvălit în obraji.

- Oh. E doar o fotografie, Ashmol.
- Te superi dacă mă uit şi eu? Chiar am nevoie de ceva la care să mă uit, ca să pot adormi după aia.
Mama a stat nemişcată o clipă, apoi mi-a dat fotografia cu mâna tremurândă şi s-a aşezat înapoi pe podea. M-am aşezat şi eu în faţa ei, cu picioarele încrucişate. Fotografia era cu patru oameni aşezaţi unul lângă altul, ţinându-se de după umeri cu braţele. Doi bărbaţi şi două femei, în spatele lor era un fel de deal cu copaci şi colţul unei clădiri. Şi dealul era acoperit cu puncte roşii. Cerul era un amestec de petece albastre şi nişte nori groşi şi întunecaţi. Dar cel mai minunat lucru la fotografia aceea erau punctele acelea roşii.
- Ce sunt astea? am întrebat eu arătând spre puncte.
- Zambile sălbatice, a zis mama. E o fotografie făcută în Anglia, Ashmol.
- Şi cine sunt oamenii ăştia? am întrebat uitân-du-mă atent la feţele lor.
Fetele erau foarte frumoase, iar bărbaţii păreau deştepţi şi bogaţi şi mulţumiţi de ei. Bărbaţii aveau costume negre scumpe şi nasuri ascuţite, iar fetele aveau flori în păr şi pielea albă şi erau îmbrăcate de parcă participau la concursul Prinţesa Opalului.
- Asta sunt eu, Ashmol, a zis mama în şoaptă. La nouăsprezece ani. în padocul bunicii, înainte de balul de la Castleford.

- Cum? am zis. Care eşti dintre ele?
M-am mai uitat o dată la poză şi am văzut-o imediat. Dar arăta atât de diferit, era uimitor. Era mai strălucitoare şi se vedea mai bine în fotografie. Mai slabă şi cu părul mai lung, dar nu la fel de frumoasă ca acum, asta e sigur. Şi apoi am observat că unul dintre băieţi îşi ţinea faţa lângă a mamei, şi o privea de foarte aproape şi avea mâna pe umărul ei gol.
- Cine-i ăsta?
- Care?
- Ăsta.
Am pus degetul pe bărbatul din fotografie care era cu faţa lângă ea şi cu mâna pe umărul ei.
- Peter Sidebottom.
- Peter şi mai cum?
- Peter Juvenal Whiteway Sidebottom.
- Ăsta e un nume destul de ciudat, am zis. Era vreun prieten de-al tău?
- Da. Era. Mama s-a oprit şi a făcut chestia aia a ei cu uitatul lung pe fereastră. Era prietenul meu înainte să îl cunosc pe taţi, de fapt, a zis ea.

- Oh, am zis eu, un pic ruşinat şi fără să ştiu ce să mai spun în continuare. O cunoştea pe Regină?
Mama a râs.
- Eşti un băiat amuzant, Ashmol! Ce vrei să spui cu: *O cunoştea pe Regină?*
- Păi pare destul de bogat, am zis, şi m-am gândit că poate cunoştea familia regală şi se ducea la cumpărături cu ei, mai ştiu şi eu, am zis.
52
- Nu. N-o cunoştea pe regină, a zis mama. Dar ai dreptate, Ashmol. Era bogat. Bine, părinţii lui erau, de fapt. Acum a plecat din Anglia şi s-a dus să locuiască într-un loc numit New York, în America.
Am simţit că mi se cam înfierbântă rădăcina părului şi că nu prea aş mai fi vrut să fiu prin cameră. Dar picioarele mele n-aveau de gând să plece nicăieri şi gura mea încă mai voia să vorbească.
- Mamă, tu urma să te căsătoreşti cu Juvenile Sidebottom ăsta? am întrebat.
Mama s-a gândit ceva timp la asta şi apoi a spus:
- E posibil. Dar asta a fost înainte ca tatăl tău să mă dea gata.
Mi s-a făcut puţin rău pe dinăuntru când am auzit asta.
- Pun pariu că Juvenile Sidebottom e vai de capul lui, am zis. Şi pun pariu că el nu-i nici pe jumătate la fel de fericit în New York cum suntem noi aici, în Ridge.
- Tu eşti fericit aici, în Ridge, Ashmol? m-a întrebat mama fără să-şi ia ochii de la ea şi Peter Sidebottom din fotografie.
- Mai mult ca sigur, am zis forţându-mă să încropesc un zâmbet larg. Şi vrei să ştii de ce? Pentru că aici există întotdeauna opal care aşteaptă să fie găsit, şi există întotdeauna ceva la care să visezi, cum ar fi o altă Pasăre Phoenix sau o Prinţesă a Sudului sau o Aurora Australis.
53
- Bine, da, cred că e adevărat, a zis mama puţin tristă.
- Şi cred că tata o să găsească ceva chiar special destul de curând, am continuat, pentru că el poate n-a fost primul la rând când s-a împărţit norocul, şi s-ar putea să fie cam aiurit şi s-ar putea să fi avut ceva ghinioane deocamdată, dar e chiar un tată grozav, una peste alta.
Apoi m-am ridicat şi m-am îndreptat înapoi către uşă, dar înainte să ies am zis:
- Un lucru e sigur, mă bucur al naibii de tare că nu mă cheamă Ashmol Juvenile Sidebottom.
Apoi am ieşit din camera de zi şi am închis uşa după mine şi am auzit-o pe mama spunând după mine cu o voce tremurată:
- Noapte bună, Ashmol Williamson! Ne vedem dimineaţă, da?
ŞAPTE
A doua zi au început să vină oameni la noi şi să ne spună că i-au găsit pe Pobby şi Dingan. Atunci când mi-am făcut planul recunosc că nu m-am gândit că oamenii chiar or să pretindă că i-au găsit pe prietenii imaginari ai surorii mele şi că vor veni după recompensă. Problema era că n-aveam ce recompensă să le dau pentru că n-apucasem să planific chiar aşa departe. Eu mă cam gândeam că o să-i găsească Kellyanne, când o să vadă că se interesează şi alţi oameni. Dar nu. La nouă dimineaţa, Walt Grasul, care avea casa aia făcută numai şi numai din sticle, a venit şi a bătut la uşă:
- Hei, micuţă Kelly Williamson! Uite-i pe Pobby şi Dingan chiar aici cu mine!
A mărşăluit înăuntru cu mâinile întinse de parcă ar fi cărat un morman de vase murdare.
M-am
55
uitat la el cu o îndoială evidentă pe faţă, ştiind că chestia asta n-are cum să ţină.
~ I-am găsit la Coocoran, i-am găsit, a zis el cu mândrie.
L-am condus în dormitor la Kellyanne. Am zis:

-Kellyanne! Walt Grasul e aici! Spune că i-a găsit pe Pobby şi Dingan.
Kellyanne a deschis ochii şi am ajutat-o să se ridice.
Walt Grasul a intrat în dormitor.
- Uite-i, Kellyanne, a spus. Acuma dorm. I-am găsit la Coocoran. împuşcau canguri şi cred că au aţipit sub un copac.
Kellyanne şi-a închis din nou ochii şi a tras pătura peste ea.
-Nu te mai preface, a zis. Nu sunt Pobby şi Dingan acolo, oricine poate vedea asta. Pobby şi Dingan nu dorm şi nu trag cu puşca. Sunt pacifişti. N-ai nimic altceva în braţe decât aer, şi ştii bine asta.
Walt păru înfrânt. A spus ceva de genul:
-Atunci fie cum spui tu, plod nesuferit de-ai lui Williamson!
Şi a ieşit. Mi-a părut într-un fel rău pentru el.
O oră mai târziu, legendarul Domingo de la castel a intrat şi el agitat, ştergându-şi fruntea cu o bucată de pânză. Mâinile îi erau pline de bătături de la atâta ridicat de pietre şi de la atâta construit 56
la castel şi purta o pereche de cizme şi şosete albastre trase până la genunchi. A urlat:
- Salutare, tovarăşi! N-o să ghiciţi pe cine am găsit eu prin donjonul castelului meu, pierduţi şi dezorientaţi? Da - pe prietenii tăi Pobby şi Dingan. Ziceau că au mers pe jos vreo douăzeci de mile de la nişte mine de opal. Ei bine, puteţi să vă liniştiţi acum, fraţilor, pentru că Domingo i-a găsit, şi am venit să îmi ridic recompensa. Sunt la castel şi aşteaptă să îi luaţi.
- Ce-au zis Pobby şi Dingan când i-ai găsit? a întrebat Kellyanne cu vocea ei slăbită.
Domingo s-a gândit atent şi s-a scărpinat în bărbie, apoi a spus:
- Hmm, bine, au zis că se simt foarte uşuraţi şi că vor să o vadă pe cea mai bună prietenă a lor Kelly Williamson şi să mănânce un prânz barosan cu friptură şi chipsuri pentru că erau complet înfometaţi.
- Ba nu, n-au spus asta, a zis Kellyanne, Pobby şi Dingan mănâncă doar Cherry Ripes şi Violet Crumbles şi acadele.
Domingo s-a uitat către mine disperat.
- Poate că au mai evoluat de la alea acum, a zis. Trebuie să-i dau nişte puncte pentru că a gândit repede. Dar Kellyanne nu înghiţea gogoşi din astea. S-a întors cu spatele în pat zicând:
- Mi-aş dori ca oamenii să nu mai inventeze poveşti aşa de stupide despre faptul că i-au găsit 57
pe Pobby şi Dingan. Tot oraşul ăsta o ia razna. Ar trebui să se întoarcă la minele lor. Eu vreau să mai dorm puţin.
L-am condus pe Domingo afară, spunându-i că îmi părea rău şi mulţumindu-i pentru că măcar a încercat, şi el a plecat înapoi spre castelul lui construit pe jumătate, ridicând din umeri şi trăgând câte un şut prin praful de pe stradă.
-Mie mi se pare că de fapt nu vrea să-i găsească deloc, a zis.
Eram îngrijorat şi că ar crede că Rex Williamson e un hoţ. Totuşi, mi-a strâns mâna şi a plecat să lucreze la foişoarele lui şi să aştepte prinţesa viselor lui să vină pe un cal înaripat.
Cu toţii, au venit vreo zece oameni în ziua aia pretinzând că i-au găsit pe Pobby şi Dingan. O bătrânică a apărut ţinând un borcan în mână, zicând că îi are prinşi acolo. Ken de la farmacie a intrat adus de şale, zicând că o cară în spinare pe Dingan. Zicea că găsit-o cu un picior rupt. Spunea că nu l-a găsit şi pe Pobby încă, dar că se întoarce unde a găsit-o pe Dingan să se mai uite primprejur. Joe Lucas, care câştigase competiţia de aruncare la distanţă cu un an înainte, zicea că i-a găsit pe Pobby şi Dingan beţi în pivniţa cu vin a bunicului său. S-a chinuit vreo douăzeci de minute cu o conversaţie închipuită în faţa lui Kellyanne ca să încerce să o facă să râdă. Se prefăcea că încearcă să îi menţină
58
sub control pe Pobby şi Dingan şi a dat drumul la o groază de glume bune. O fată pe care o chema Venus a apărut cu câinele ei alsacian, care le-ar fi luat urma prietenilor imaginari ai lui

Kellyanne. Chiar şi micuţul cu Eric, ornitorincul ninja, a apărut pretinzând că prietenul lui imaginar i-a găsit pe prietenii surioarei mele. El zicea că prietenii imaginari nu pot fi găsiţi altfel decât tot de prieteni imaginari. El a făcut treaba cea mai bună dintre toţi. Dar până la urmă Eric şi el au fost trimişi la plimbare cu cozile între picioare. Kellyanne a zis că nu se poate ca Pobby şi Dingan să se întoarcă cu un orni-torinc ninja uriaş pentru că ornitorincii ninja uriaşi nici nu există. Toată lumea ştie asta.

OPT

Timp de o zi şi ceva toată activitatea asta a mai înviorat-o pe Kellyanne puţin. Dar a înviorat binişor şi Lightning Ridge, trebuie să recunosc. Oamenilor de pe aici le place să se bage în chestii ciudate şi s-au implicat aşa de tare în afacerea cu Pobby şi Dingan şi soră-mea Kellyanne, încât păreau că au uitat despre tata şi Sid Morocănosul pentru o vreme. Şi nici n-a mai încercat vreunul să ne mai dea foc la gard în ultima vreme. Dar, cu toate că toată lumea îi acorda atenţie din plin, Kellyanne tot nu mânca. Acum chiar credea că Pobby şi Dingan muriseră, şi tot ce putea spune era că ar fi vrut să le fie aduse cadavrele înapoi. Zicea că s-ar simţi mult mai bine dacă ar putea fi cu prietenii ei morţi. Dar tot nu apăreau cadavrele. Deveneam din ce în ce mai impacientat de toată treaba asta, aşa că i-am zis:

- Kellyanne, îi îmbolnăveşti de îngrijorare pe tata şi pe mama. Toată lumea încearcă să te ajute, dar ştii al naibii de bine că tu eşti singura care îi va putea găsi vreodată pe Pobby şi Dingan, sau cadavrele lor, ce-or mai fi. Aşa că găseşte-i sau lasă-i baltă de tot, ca să te faci mai bine şi să putem să revenim la normal!

Kellyanne părea că se gândise la chestia asta de o sută de ori. în cele din urmă, soră-mea a zis:

-Ashmol. Te rog, mai du-te încă o dată la Wyoming şi coboară în mină. Am o bănuială în privinţa asta. Un fel de sentiment ciudat.

- Ce? Vrei să mă duc în mină şi să îi caut pe Pobby şi Dingan?

- Te rog. Şi du-te singur, noaptea, să nu te vadă nimeni ca să nu intri în vreo încurcătură.

- Crezi că o să-i găsesc acolo?

- Cum ţi-am zis. Am o bănuială.

Şi-a pus capul pe pernă şi şi-a tras pătura până la bărbie.

- Poate s-au pierdut prin puţuri şi corpurile lor au rămas încă acolo în întuneric şi or fi înfometaţi.

- Să zicem că mă duc, am zis. Cum o să-mi dau seama dacă sunt acolo? Nu pot să-i *văd* pe Pobby şi Dingan cum poţi tu. N-am putut niciodată.

Kellyanne n-a răspuns. Adormise, iar braţul ei era foarte subţire şi avea o paloare de mort. Avea cearcăne sub ochi, iar faţa ei avea culoarea unui opal albastru.

NOUĂ

Aşa că în noaptea aia m-am îmbrăcat cu haine călduroase şi mi-am băgat în buzunar un cârnat din frigider, îi auzeam pe mama şi pe tata vorbind pe şoptite în camera lor. Mi-am mai luat şi un ghem de sfoară din garaj. M-am strecurat afară din tabără şi m-am furişat pe vârful degetelor până la locul unde îmi lăsasem bicicleta pe jos. Am îm-pins-o de coarne până la drum ca să nu clămpăne prea mult. Apoi mi-am legat lanterna de buzunar de coarnele bicicletei cu un şiret de pantof şi am început lunga călătorie până la mina Wyoming. Inima îmi bătea aşa de tare de parcă cineva dădea la pedale înăuntrul meu. Când am ajuns pe la jumătatea drumului spre mină, m-am oprit şi m-am întrebat de ce naiba mă duc eu să caut în miezul nopţii doi indivizi morţi care nici nu există. Părea un lucru destul de stupid pentru un copil. Aproape m-am

răzgândit şi eram cât pe ce să mă întorc şi să mă prefac că le-am găsit cadavrele lui Pobby şi Dingan imediat. Dar ştiam că Kellyanne n-o să mă creadă. Aşa că m-am hotărât să mă duc până la urmă acolo şi să arunc o privire în puţul minei şi să mă învârt pe acolo cam vreo oră

ca să pot să mă duc înapoi şi să zic că am coborât şi am făcut tot posibilul. M-am gândit că Kellyanne ar aprecia chestia asta. Şi o să creadă că am progresat mult faţă de zilele când pocneam aerul unde ar fi trebuit să fie Pobby şi Dingan. Şi nu voiam să moară închipuindu-şi că eram tot acel Ashmol care nu credea nimic.
Ei bine, erau cam vreo zece mile bune de drum până la mină, iar când am ajuns pe drumul neasfaltat a devenit mai greu să văd unde naiba mă duceam. A trebuit să îmi croiesc drum printre scaieţi şi plante agăţătoare. Din fericire, ştiam eu un drum prin tarlaua de grâu până la mina Wyoming şi legat la ochi, pentru că fusesem pe acolo de foarte multe ori cu tata. Dar tot trebuia să îmi conduc bicicleta pe poteci, fără să dau prin gropi sau peste vreun pietroi. Era înspăimântător să fiu singur pe acolo şi, ca să îmi fac curaj, m-am prefăcut că sunt James Bond şi mi-am făcut un revolver Colt 45 din două degete, plus degetul mare ridicat, şi l-am ţinut pe lângă picior tot drumul. Pot să 64
jur că timp de aproape un sfert de ceas am uitat complet că sunt Ashmol Williamson.
Era aşa de linişte că puteam auzi cum îmi zvâcneşte sângele în cap şi cum îmi clănţăne dinţii. Plus că era un cer uriaş cu stele presărate ca piperul peste tot şi mi-am amintit cum zicea tata că pentru fiecare stea de pe cer era câte un opal în pământ şi că opalele erau ascunse vederii pentru că erau chiar mai frumoase decât stelele şi că dacă oamenii le-ar fi văzut multe laolaltă, s-ar fi trezit cu inimile rupte în două. Şi mi-am mai amintit că îmi spusese că tot pământul ăsta unde era Lightning Ridge acum fusese mai demult acoperit de mare şi că au fost găsite tot felul de creaturi marine fosilizate în pietre. Am simţit un frison prin spinare când m-arn gândit cât de ciudat era să ştii că fusese o mare acolo unde acum nu este altceva decât pământ uscat. Şi deodată m-am gândit că dacă un lucru aşa de uimitor era adevărat, atunci putea la fel de bine să fie adevărat şi că Pobby şi Dingan există. Dar apoi mi-am zis:
- Doamne, măi frate, îţi pierzi şi tu minţile, ameţitule. Dă-ţi o palmă, ceva, să-ţi treacă. Şi asta m-a făcut să pedalez un pic mai repede către mina de opal a tatei.
Când am ajuns acolo mi-am desfăcut lanterna şi am închis-o. Mi-am lăsat bicicleta pe jos şi m-am îndepărtat pe vârful picioarelor pentru că
65
eram îngrijorat ca nu cumva să se trezească bătrânul Sid şi să creadă că îi jefuiam proprietatea. Vedeţi, de când îl pocnise tata pentru că i-a zis că e hoţ, toată lumea ştia că Sid stătea treaz până târziu cu o lumânare aprinsă în rulotă, mâncându-şi şo-pârlele alea ale lui şi ţinând o puşcă îndreptată spre fereastră. Mai ştiam că îşi luase şi un câine de pază şi de-aia adusesem cu mine cârnatul ăla.
Aşa cum mă aşteptam, câinele lui Sid a început să latre. Era legat de rulota lui Sid cu o sfoară. I-am aruncat cârnatul şi m-am strecurat spre mina noastră având grijă să nu mă împiedic de vreun ţăruş sau să nu cad în vreun puţ rămas descoperit. Am auzit câinele ăla clefăind pe întuneric. Când am ajuns la puţul minei mi-am adus aminte cum îmi zicea tata de fiecare dată:
- întotdeauna să-ţi aprinzi lampa când cobori sub pământ, băiete!
Aşa că m-am îndreptat către vechea noastră rulotă şi am găsit o cască galbenă de miner acolo. Mi-am pus casca şi am strâns legătura sub bărbie. Şi asta m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Mi-am legat apoi lanterna la curea lângă şiret.
Puţul minei era îngust şi întunecat. M-am lăsat în jos cu atenţie pe scară. Era destul loc pe fiecare treaptă doar pentru degete, aşa că am strâns şi mai tare de părţile laterale ale scării cu mâinile când mă lăsam în jos, în caz că îmi aluneca piciorul. De
66
obicei tata cobora cu o funie şi un dispozitiv de iluminare legat la generator, dar tot ce aveam eu era micuţa mea lanternă cu o singură baterie care nici nu dădea cine ştie ce lumină. Punând un picior după celălalt, m-am dat jos cu spatele încercând să nu mă gândesc ce s-ar alege din mine dacă ar fi să cad. După fiecare cinci paşi mă opream să îmi trag sufletul şi să

mă asigur că încă mai trăiesc, că încă mai sunt pe scară, nu pe fundul puţului. Şi pe măsură ce coboram, mă simţeam din ce în ce mai mult ca fiind într-un gâtlej al vreunui monstru care mă înghiţea.
în cele din urmă piciorul a atins ultima treaptă şi am ajuns în galeria principală. Mă simţeam de parcă încă mai eram pe scară, pentru că tot mai simţeam treptele din lemn apăsându-mi picioarele.
înainte să mă afund în întuneric mi-am amintit povestea din *Cartea Eroilor şi Legendelor* pe care mi-o spusese Kellyanne, despre nu ştiu ce grec care a coborât şi el într-o mină de opal să omoare un păianjen gigantic şi cum şi-a luat un ghem de lână cu el ca să poată să găsească drumul înapoi, să nu se rătăcească prin tuneluri. Eu din cauza asta luasem cu mine şi un ghem de sfoară. Am legat un capăt de treapta de jos a scării şi am plecat în tunel. Mă concentram aşa de al naibii de tare la ce făceam, încât aproape uitasem de ce venisem, de fapt, acolo.
67
Am pornit să traversez galeria principală uitân-du-mă cu lanterna peste tot şi având grijă pe unde călcam. Lumina lanternei scotea la iveală grămezi de lut roşu. Mi se părea că văd tot felul de feţe ciudate, zbârcite, uitându-se la mine din pereţi. Şi pe măsură ce înaintam, feţele deveneau ale unor oameni pe care îi cunoşteam sau despre care auzisem câte ceva. Una dintre feţele alea era a bătrânului Sid şi una era a lui Jack Vraciul, iar alta era a isteţului ăla de la Digger's Rest care mă luase pe sus. Şi unul era Peter Juvenile Sidebottom. Mi-am scos din minte toate feţele alea, zicând cu glas tare:
- Nisip şi lut. Nisip şi lut. Nisip şi lut, repetând de o sută de ori ca să îmi amintesc ce mare gogomănie era toată treaba asta cu feţele.
Am apucat pe un tunel spre dreapta, lăsând tot timpul capul în jos chiar dacă peretele era mult mai sus faţă de capul meu. Am continuat să merg desfăşurând sfoara, ţinând urechile ciulite să prind de veste dacă se auzea vreun târât de şarpe.
Ei, cunoşteam tunelurile alea destul de bine, dar după puţin timp am găsit un tunel spre stânga în care nu mai fusesem încă. Era o maimuţă ciudată în peretele din stânga. Dar maimuţa asta nu era un animal care se dă huţa prin copaci, e un cuvânt pe care minerii îl folosesc pentru un fel de gaură. Şi m-am gândit că acolo dăduse gaură tata de curând, pentru că îşi lăsase târnăcopul acolo.
Era 68
un miros pe acolo aşa cum nu mai simţisem niciodată. Mă gândeam că poate aşa miroase un tunel de mină de opal pentru că nu mai fusesem acolo noaptea niciodată. Totuşi, m-am vârât prin maimuţă cât de departe am putut prin noul tunel.
Chiar într-un colţ, acolo, când am îndreptat lanterna, am zărit ceva destul de ieşit din comun. Era o grămadă de pietriş în colţul ăla. Nu erau doar deşeuri de mină şi sedimente. Nu, nu, părea că ar fi căzut o bucată întreagă din tavan, şi arăta ca o ciupercă mare. Primul lucru la care m-am gândit a fost: Rahat, asta înseamnă că o bucată mai mare din tavan ar putea să cadă peste mine. M-am întors şi am urmărit sfoara înapoi până la scară gândin-du-mă că ultimul lucru de care mai avea nevoie familia mea acum era un Ashmol stâlcit; apoi, deodată m-a izbit un fel ciudat de viziune care m-a îngheţat pe loc. Mi-am zis:
- Dacă Pobby şi Dingan au fost prinşi sub mormanul ăla de pietre?
Apoi am ascultat cu atenţie şi m-am convins eu cumva că auzeam nişte scânceli şi zgomote ca o respiraţie.
Şi apoi eu, Ashmol Williamson, m-am trezit că îi strig pe nume. Chiar i-am strigat:
- Pobby! Dingan! Nu vă faceţi griji, Ashmol e aici! Fratele lui Kellyanne! Pobby şi Dingan! Am venit să vă salvez.
69
Dar mi-am adus aminte că Kellyanne era convinsă că muriseră, şi asta probabil însemna că chiar sunt. Aşa că am dat pietrele la o parte mai încet şi nu m-am mai grăbit aşa tare. Dar eram atât de agitat că aş fi putut să umplu o găleată cu sudoarea mea şi să o trimit sus cu elevatorul.
M-am aşezat în mâini şi în genunchi şi am dat pietrele la o parte până am ajuns la podea. Şi

acolo, deodată, tocmai în faţa mea a apărut un ambalaj de la un baton de ciocolată Violet Crumble. Şi era o chestie măreaţă să văd ceva aşa de familiar cu cuvintele alea scrise pe el tocmai aici la dracu-n praznic. Dar apoi altceva mi-a sărit în ochi. Ceva care stătea acolo pe întuneric. Aşteptând. Un fel de licărire verde-roşiatică. M-am dus direct către ea. Era ca o minge de dimensiunea unui yo-yo, şi când am pus lanterna pe ea, se vedea un pic de culoare acolo. Inima mea a bătut recordul mondial la saltul cu prăjina. Am şters mizeria cât de bine am putut şi apoi am dat cu limba pe ea. Era opal. Verde. Roşu. Negru. Toate laolaltă. Emana o căldură ciudată de parcă fusese deja în mâna cuiva, sau aproape de pielea cuiva. Am stat acolo o vreme cu inima galopându-mi în piept, gândindu-mă:
- Ei, drăcie, noi, familia Williamson, o să fim al naibii de bogaţi! 70
Am strâns piatra în palmă şi am mai dat un pic cu limba pe ea să o fac să strălucească. Şi trebuie să recunosc că partea unde se vedea opalul era strălucitoare ca o stea şi de dimensiunea unei monede, sau a unui buric. Şi asta mi-a dat o idee. Ăsta era buricul lui Dingan. Asta rămăsese din Pobby şi Dingan după ce au fost prinşi sub plafonul tunelului când s-a prăbuşit. Şi mirosul pe care îl simţisem mai devreme era mirosul morţii. Şi ultimul lucru pe care 1-au mâncat înainte de a muri a fost un Violet Crumble. Toate astea se potriveau de minune între ele.
Mi-am pus piatra în pantof, ambalajul de Violet Crumble în buzunar şi lanterna între dinţi şi am luat cadavrele lui Pobby şi Dingan în braţe. Erau mai grei decât mi-aş fi închipuit. Mult, mult mai grei. Mi-am făcut drum înapoi prin tuneluri către piciorul scării, cu lumina lanternei trecând peste pereţii coloraţi în nuanţe de roşu şi maroniu. Şi m-am trezit gemând şi bodogănind, cum îi că-ram pe Pobby şi Dingan. Era ceva greu şi în aer, dacă pricepeţi ce vreau să spun.
La piciorul scării m-am oprit şi i-am aşezat pe Pobby şi Dingan jos încetişor, amintindu-mi că un puşti mărunţel ca mine n-avea nici o şansă să-i urce până sus de unul singur. Aşa că le-am lăsat corpurile jos, mi-am scos haina şi am aşezat-o peste ei. Şi când urcam pe scară mă tot uitam înapoi peste
71
umăr să mă asigur că trupurile alea erau acolo, jos. Iar apoi m-am urcat pe bicicletă şi am pedalat înapoi spre casă, sub un cer care încă mai avea febra opalului. Mi-era frig, aveam corpul mai rece decât orice lucru friguros la care se putea gândi cineva.
ZECE
N-am mai dormit tot restul acelei lungi nopţi, iar când dimineaţa s-a hotărât să apară m-am dus în cameră Ia Kellyanne să-i spun ce se întâmplase, în camera ei mirosea un pic a boală. Am scutu-rat-o încet de un umăr şi am zis:
- Trezeşte-te, surioară. Trebuie să-ţi arăt ceva. Trezeşte-te!
Genele lui Kellyanne au tremurat puţin, iar apoi a deschis puţin un ochi. Arăta de parcă nu mai avea prea multă viaţă rămasă în ea. Mă cam apucase disperarea. Urma să mă lupt eu cu moartea. Eu, pe cont propriu. Nu James Bond, nu Luke Skywalker, nu altcineva, ci doar Ashmol Williamson vorbind să salveze viaţa surioarei sale. îi văzusem pe Walt Grasul, pe legendarul Domingo şi pe Joe Lucas cum dăduseră greş mai înainte, îmi cam dădeam
73
seama că asta era ultima mea şansă, aşa că am tras mult aer în piept.
-Am făcut ce ai zis tu, Kellyanne... m-am dus în mină noaptea trecută... şi ghici ce s-a întâmplat: plafonul se prăbuşise în unul dintre tuneluri... Pobby şi Dingan au rămas prinşi dedesubt... ştiu treaba asta pentru că am găsit opalul pe care Dingan îl purta în buric... erau întinşi pe jos plini de vânătăi, în mină... erau... îţi jur... erau acolo -şi erau morţi. Dar păreau împăcaţi, cum să-ţi zic -erau întinşi pe jos ţinându-se de mână - încă mai erau puţin calzi.
Au început să îmi curgă lacrimi din ochi, poate pentru că eram frânt, dar şi pentru că eram al naibii de îngrijorat. Mi-era teamă că sora mea Kellyanne n-avea să creadă o iotă din ce

spuneam, îmi era frică să mă opresc din vorbit ca nu cumva să se întoarcă deodată spre mine şi să spună:
- Nu mai fi aşa un papagal, Ashmol. Ăia nu erau Pobby şi Dingan.
Aşa că am scos tot ce aveam în mine într-o mare pălăvrăgeală.
-Aveau ochii închişi, Kellyanne... în mâna lui Pobby am găsit un ambalaj de Violet Crumble. Am fluturat hârtia pe sus cât am vorbit ca să încerc să îi atrag atenţia. Poţi să-i vezi cu ochii tăi... am lăsat corpurile întinse pe jos în mină, cu haina mea pe ele... pentru că nu puteam să îi ridic - vezi - şi dacă

vii cu mine îţi arăt... dar trebuie să mă crezi... erau acolo... am ridicat pietrele şi am simţit mirosul... serios... pietrele s-au prăbuşit peste ei... nu erau traverse de susţinere... s-au prăbuşit şi i-au zdrobit... îţi jur... i-am tras înapoi până la scară, dar n-am putut să îi ridic până sus - chiar n-am putut.
Apoi m-am uitat în podea şi mi-am frecat gleznele între ele şi mi-am pocnit încheieturile şi degetele.
- îmi arăţi opalul? a şoptit Kellyanne după o vreme.
Mi-am scos pantoful şi i-am întins opalul cu palma care îmi tremura ca un peşte. Deodată m-am îngrijorat foarte tare, pentru că m-am gândit: Opalul ăsta nu arată ca un lucru pe care un om şi 1-ar pune în buric. Era prea mare.
Dar Kellyanne a sărit deodată în picioare, m-a luat în braţe şi a zis:
-Ashmol! I-ai găsit. I-ai găsit pe Pobby şi Dingan! Asta e! Asta e piatra pe care o purta Dingan în buric!
Când am auzit aşa ceva, m-am scos din priză pe loc, m-am simţit uşurat şi fericit. Pe faţa lui Kellyanne pusese stăpânire un zâmbet cât toate zilele. Parcă îi luase cineva un bolovan mare din spinare. Deodată m-am gândit: Minunat! S-a terminat totul! Am reuşit! Acum Kellyanne se va însănătoşi şi totul va fi în regulă.
Dar Kellyanne s-a uitat la mine şi a zis:

- Acum tot ce mai ai de făcut, Ashmol, este să aranjezi înmormântarea.
-Ce?
Am crezut pentru câteva clipe că vorbea despre propria ei înmormântare.
- Toată lumea are înmormântări. Şi aşa trebuie să aibă şi Pobby şi Dingan. Nu mă pot linişti până nu vor fi înmormântaţi, Ashmol. Aş face-o eu însămi, dar nu pot, pentru că trebuie să mă duc la spital la Walgett pentru câteva zile.
S-a uitat apoi la mine cu ochii ăia obosiţi. Nu eram prea sigur că cei de la spital vor reuşi să o scape de cearcănele alea de sub ei.
- Poţi plăti pentru înmormântare cu piatra de la buric, a zis. Asta şi-ar fi dorit Dingan. Asta spunea ea întotdeauna. Când am să mor, zicea Dingan, să plătiţi pentru înmormântare cu piatra de la buricul meu.
- Cât costă o înmormântare?
- Cred că o avere, a răspuns Kellyanne. Dar opalul ar trebui să cam acopere cheltuielile.
Mi s-a înecat inima când am auzit una ca asta. Nu credeam că ar putea fi chiar aşa de scumpă. Mă gândeam să ne cumpărăm o casă nouă, să îi cumpăr mamei un bilet pentru o vacanţă în Anglia şi plănuiam tot felul de alte chestii cu banii de pe opal. Dar m-am hotărât pe loc, acolo şi atunci, că cel mai important lucru era să se însănătoşească la loc Kellyanne şi că, dacă asta însemna să dau opalul

acela grozav pe un mormânt pentru Pobby şi Dingan, asta aveam să fac.
- Fac asta numai dacă îmi promiţi că o să te faci bine şi să nu-i mai îngrijorezi în halul ăsta pe mama şi pe tata, am zis foarte hotărât. Şi numai dacă mai promiţi şi că n-ai să mori, pentru că aş mai avea încă o înmormântare de aranjat, şi asta chiar ar fi o treabă urâtă.

- Promit, a zis Kellyanne. Mulţumesc, Ashmol. Şi acum promite-mi şi tu ceva. Promite că n-o să spui mamei şi tatei că ai găsit opalul lui Dingan.
- Bine. Bine.
- Şi că n-o să îl arăţi nimănui decât directorului de la pompe funebre.
- Promit.
- Şi că nu te duci să iei bani pe el. Ăsta nu e opalul tău, şi nici al tatei, Ashmol. E buricul lui Dingan. Nu e o piatră oarecare pe care să poţi cere o grămadă de bani.
M-am gândit la chestia asta mult şi bine, şi m-am gândit ce păcat era că trebuia să dau de pomană primul meu opal roşu cu negru. Apoi am zis:
- Promit să nu mă duc să vând opalul.
Iar pe urmă am ieşit din cameră aproape epuizat de atâtea promisiuni.

UNSPREZECE

Aşa că în ziua următoare, după ce mama şi tata au plecat să o ducă pe Kellyanne la spital, am ieşit îndreptându-mă prin terenul de golf spre cimitir. Am trecut pe lângă semnul pe care scrie *Lightning Ridge Populaţie -?* Iar semnul de întrebare e pentru toţi oamenii care vin acolo, nu găsesc nimic, renunţă şi se întorc acasă. Şi din cauza tuturor oamenilor care stau tot timpul ascunşi pe la mine. Şi din cauza tuturor infractorilor şi a celor care nu se sinchisesc să se înregistreze la recensământ. Mama spunea că după părerea ei sunt înjur de opt mii cincizeci şi trei; plus Pobby şi Dingan, ar fi opt mii cincizeci şi cinci de rezidenţi în Lightning Ridge cu toţii. Dar acum Pobby şi Dingan erau morţi şi cred că ne-am întors la opt mii cincizeci şi trei. Mergând pe drum, răsuceam buricul lui Dingan între degete. Fusesem atât de ocupat că nici nu

apucasem naibii să mă uit cum trebuie la el. Era incredibil, ce mai. Un amestec de negru şi porţiuni verzi, şi când îl întorceai îl străbătea o scânteie roşie de la un capăt la celălalt. Şi era împachetat confortabil într-un înveliş de piatră albă cu roşu. Avea scris pe el noroc chior, asta era sigur. Şi se încălzise de la razele soarelui din Lightning Ridge.
în cele din urmă am ajuns la cimitir şi m-am uitat bine împrejur. Nu mai fusesem acolo niciodată. E un loc mic şi liniştit, nu departe de câteva mine, de dimensiunea a două terenuri lipite unul de altul. Dacă te uitai atent vedeai vârfurile maşinilor de forat pe deasupra copacilor ca nişte schelete de dinozauri sau de girafe. Ei bine, puteai să-ţi dai seama uşor care dintre morţi găsiseră opal şi care nu, pentru că unele dintre cruci erau tăiate în marmură şi piatră, iar altele erau făcute doar din două bucăţi de lemn încrucişate. Kellyanne avea dreptate. Moartea chiar părea prea scumpă pentru unii oameni. Plus că era ciudat să îţi închipui toţi oamenii ăia morţi de sub pământ, în special când te gândeai că mulţi dintre ei îşi petrecuseră viaţa lucrând tot sub pământ. Pe multe dintre semne scria *Mort în accident minier.* Erau flori şi pietre colorate sub numele lor şi pe multe dintre ele scria *Odihneascâ-se-n pace,* şi mă gândeam că vieţile le fuseseră smulse din trupul lor fără odihnă, aşa cum opalul era smuls din pământ.

Am observat că lângă mormântul lui Bob Suedezul mai era puţin loc liber. Loc destul pentru încă doi, m-am gândit, dacă bătrânul Bobby s-ar mai înghesui un pic. Erau şi morminte ale unor copii care muriseră şi ei tot foarte mici. Erau îngropaţi sub mormane de pământ la fel de mari ca grămezile de deşeuri de la mine, numai că pământul de deasupra lor era roşcat-maroniu la culoare. Deodată m-am întristat destul de tare când m-am gândit la Kellyanne şi cum ar fi dacă ar fi trebuit să fie îngropată aici într-un mormânt mic şi trist, cu câteva flori de plastic deasupra, şi totul din cauza unor prieteni imaginari care muriseră în mina tatei. Dar mi-am zis să nu mai gândesc aşa, că totul va fi în ordine, pentru că reuşisem printr-o întâmplare fericită să le găsesc corpurile. Ar face bine să îşi revină imediat după ce va jeli la înmormântarea pe care o voi plăti cu piatra din buricul lui Dingan. Totuşi, aveam

ceva lacrimi în ochi. Poate era din cauză că trebuia să mă descotorosesc de primul meu opal. Oricum, nu mi se mai întâmlpase.

DOISPREZECE

Am bătut la uşa domnului Dan Dunkley, directorul de la pompe funebre. O voce a spus:

- Intră.

Am răsucit mânerul de la uşă şi am intrat.

Domnul Dan era un om gras cu prea multe bărbii pentru binele lui. Biroul lui era nou-nouţ şi dichisit - ei bine, în orice caz era nou - şi stătea la masa de scris cu obrazul sprijinit în mâna lui albă lipsită de vlagă, în spatele lui avea o piatră de polizor pornită şi câteva alte instrumente pe o tavă lângă o sticlă de alcool pentru lampă. Pe frunte, domnul Dan avea o pereche de ochelari din aceia ciudaţi cu care să se uite la opale. Ca majoritatea oamenilor din Ridge care nu au destul curaj să intre în mină, el mai cîştiga câte ceva tăind, vânzând sau cumpărând opale, ca să aibă cu ce trăi când nu dădeau ortul popii destui oameni.

Domnul Dan s-a uitat în sus spre mine. Nu ştia cine sunt, spre deosebire de multă lume, şi bănuiala mea este Că nici nu era chiar aşa de sociabil şi că apuca să cunoască oamenii doar când o mierleau. Am spus:

- Mă numesc Ashmol Williamson şi am venit să discutăm despre nişte morminte.

Domnul Dan şi-a dat jos ochelarii, şi-a încruntat sprâncenele şi şi-a aprins pipa. După o vreme a mormăit:

- Ai un proiect pentru şcoală?

- Nu, domnule, am zis. Poate aţi auzit de sora mea, Kellyanne Williamson? E pe moarte.

Mă gândeam că ar fi trebuit să priceapă când îi pomenesc numele Kellyanne. Probabil că avea deja sicriul făcut şi pregătit pe undeva prin spatele casei. Sunt destul de sigur că a trecut o undă de recunoaştere pe faţa lui.

- Motivul pentru care este pe moarte e că şi-a pierdut doi dintre prieteni cu ceva vreme în urmă. Şi este supărată, am zis.

- Oh, a zis domnul Dan. Nu ştiam asta. Tot ce ştiam despre voi, familia Williamson, este că tatăl vostru are ceva probleme.

M-am apropiat şi m-am cocoţat pe masa domnului Dunkley şi am rămas acolo ca o pisică, uitându-mă la el. 82

- Prietenii aceştia ai surioarei mele, am zis, au dispărut. Au dispărut timp de vreo câteva zile şi nimeni nu-i poate găsi.

Domnul Dan deodată a început să pară interesat.

- N-am ştiut nimic din toate acestea.

- Ei bine. Sunteţi singurul care nu ştie, am zis. Vedeţi, ăsta e motivul pentru care n-au venit prea mulţi oameni cu opale de vânzare în ultima vreme. Toată lumea a fost plecată să îi caute pe Pobby şi Dingan cât e ziua de mare. Nimeni n-a mai coborât în mină.

- Eşti sigur că nu inventezi toate astea, băiete?

- Foarte sigur, am zis, plin de încredere şi isteţ ca James Bond.

Domnul Dan s-a dus şi a oprit polizorul.

- Bine, băiete, ce vrei să fac eu? Să mă duc să caut doi puşti în vreo văgăună? Aşa se întâmplă în viaţă, micuţule. Copii nu-şi dau seama pe unde umblă pentru că sunt cu capul în nori, se împiedică şi cad. Bang! Trosc! Domnul Dan trase o palmă zdravănă în masă.

S-a făcut linişte, iar eu m-am uitat la el şi am zis:

- N-are nici un rost să mergeţi să îi căutaţi, domnule Dan. Nu asta vreau să faceţi. Chestia este că aceşti doi prieteni ai surioarei mele sunt de fapt imaginari. Nu există. Sunt invizibili. Şi, în

plus, i-am găsit eu, de fapt le-am găsit cadavrele. Sunt morţi.

Domnul Dan aproape că s-a înecat cu pipa. A tresărit şi a zis:

- Ascultă puştiule, Ashley, sau cum te-o mai fi chemând, eu sunt un om ocupat. Acum şterge-o.
-Am observat că este ceva spaţiu lângă Bob Suedezul în cimitir, am spus eu refuzând să mă clintesc.
Domnul Dan şi-a scos ochelarii de pe frunte.
- Te-ai jucat prin cimitirul meu, puştiule?
Nu prea pricepeam cum de pretindea el că e cimitirul lui. Era al morţilor. Era proprietatea lor. Dacă nu se putea spune că i-1 saltă exact de sub nas.
-Vreau să cumpăr spaţiul ăla să fac un mormânt pentru Pobby şi Dingan, i-am zis domnului Dan. Vedeţi, nu cred că sora mea se va însănătoşi până nu-i vede îngropaţi o dată pentru totdeauna.
-Nu poţi îngropa indivizi imaginari, a spus domnul Dan. N-ai ce îngropa.
- Puteţi să credeţi ce vreţi, domnule Dan, am răspuns. Lăsaţi-mă doar să cumpăr spaţiul. Daţi-mi puţin loc în cimitir.
- Ce oferi?
- Opal.
Mi-am scos pantoful drept şi am pescuit de acolo buricul lui Dingan. îl curăţasem de mizerie

şi îl lustruisem cu o bucată de stofa şi arăta mai bine ca niciodată. Aşa de frumos şi strălucitor. Degetelor mele nu le făcea plăcere să îl dea pe mâna altcuiva. Domnul Dan Dunkley îl luă în mână şi îl ţinu în bătaia luminii. Eram complet crispat şi nu mi-am luat ochii de la el nici un pic.
- Măi să fiu al dracului! a zis. De unde ai luat chestia asta, puştiule? L-ai furat? Ar fi bine să nu-1 fi furat. De unde 1-ai luat?
N-am văzut pe nimeni să-şi pună ochelarii pentru opal aşa de repede.
- Am căutat în mină.
- Ai găsit asta în mină?
- Da. Căutând cu mâinile într-un morman de deşeuri la mina tatălui meu.
- Ăsta nu arată a opal găsit de un copil aiurea într-un morman de deşeuri. Eu cred că 1-ai furat de la bătrânul Sid.
Am început să mă cam enervez din cauza asta. Bănuiesc că începeam să mă simt la fel cum se simţeau Kellyanne şi tata. Nu era prea bine să vezi că nu crede lumea ce spui tot timpul.
- Ba nu 1-am furat, am zis.
- Asta e o piatră valoroasă. Face o grămadă de bani, puştiule, a zis domnul Dan.
- Face cât un mormânt şi două sicrie? 1-am întrebat.

Domnul Dan şi-a ascuţit privirea şi m-a măsurat de jos până sus. S-a aplecat mai aproape peste masă.
- Cam aşa, a zis în şoaptă. Taică-tu ştie despre asta, fiule?
- Nu. Şi nici nu vreau să afle. Pentru că dacă ar şti, domnule Dan, ar lua-o razna de bucurie şi nu m-ar mai lăsa să le cumpăr lui Pobby şi Dingan un mormânt cu el, şi atunci Kellyanne nu s-ar simţi mai bine.
- Mai ştie altcineva?
- Nimeni, în afară de Kellyanne.
Dan Dunkley a ţinut din nou piatra în bătaia luminii şi a răsucit-o ca să treacă scânteia aia roşie prin ea. Am văzut culorile alea ieşind frumos şi ştiam că am dat lovitura.
- Bine, fiule. Batem palma, a zis domnul Dan. O să îţi dau un mormânt pentru opalul ăsta.
- Minunat! am zis. Şi mai vreau să aranjaţi şi înmormântarea lui Pobby şi Dingan, domnule Dan, am spus. Să o faceţi să pară reală. Surioara mea n-o să-şi revină dacă nu o să pară reală. Ar fi bine să o faceţi ca pe o înmormântare a unor copii normali şi să le faceţi sicrie şi chestii

din astea şi să citiţi nişte minuni de prin Biblie sau mai ştiu eu ce. Să fie duminică la unsprezece.
- O să vorbesc cu preotul, a spus domnul Dan, fără să-şi mai desprindă ochii de la piatra din
86
buricul lui Dingan. Şi ar fi bine să vorbeşti şi tu cu el. Altfel o să creadă că am luat-o eu razna fără motiv.
TREISPREZECE
Am ieşit din casa lui Dan Dunkley puţin zăpăcit. Erau mulţumit că făcusem rost de un spaţiu pentru Pobby şi Dingan în cimitir, dar aveam un gol pe sub coaste care nu voia să dispară. Nu-mi venea să cred că un opal trecuse prin mâinile mele aşa de repede. Un opal pe care îl găsisem de unul singur în mina familiei Williamson de la Wyoming. Mi se părea că trăiesc într-un vis sau cam aşa ceva. Totul se mişca atât de repede.
Predicatorul era un slăbănog mărunţel care sorbea bere dintr-o sticlă verde pe trunchiul unui san-tal prin spatele amărâtei lui de biserici albe. I-am spus cum stăteau lucrurile. După o lungă pauză, s-a uitat la mine şi a zis:
- Bine, am s-o fac, tinere Ashmol. Acum ar fi bine să îmi dai nişte chestii concrete despre aceşti mici prieteni imaginari ca să pot încropi o cuvântare.
88
M-am gândit bine şi îndelung, în cele din urmă am spus:
- Ei bine, părinte, erau tăcuţi şi umblau tot timpul împreună. Şi le plăceau acadelele şi Violet Crumbles şi Cherry Ripes.
Preotul şi-a notat chestiile astea pe carneţelul lui. A repetat cuvintele „Violet Crumbles" şi „Cherry Ripes".
- Şi obişnuiau să se ducă la scăldat la Bore Baths cu Kellyanne.
Şi apoi am înşirat un fel de listă cu toate lucrurile pe care le aflasem despre Pobby şi Dingan:
Pobby era băiat şi era mai mare cu un an.
Dingan era frumoasă. Foarte frumoasă. Şi isteaţă ca o vulpiţă.
Nu lăsau nici un fel de urme de paşi, pentru că păşeau de fiecare dată în acelaşi loc unde călca Kellyanne.
Şi lui Pobby şi Dingan nu le era frică de copii mai mari din Lightning Ridge.
Dingan citea cărţi peste umărul tău.
Lui Pobby îi plăcea să iasă şi să danseze prin furtunile cu fulgere.
Dingan putea să fugă foarte repede şi să joace rigaragaroo.
O plăceau pe Kellyanne mai mult decât pe oricine altcineva.
89
Pobby avea un fel de şchiopătat, şi când Kellyanne întârzia pe undeva, întotdeauna spunea că Pobby a încetinit-o şi că a întârziat pentru că a trebuit să îl aştepte şi pe el.
Pobby putea să treacă prin pereţi.
Predicatorul a mai făcut câteva însemnări şi 1-am văzut cum a rămas fără loc pe pagină.
Şi Dingan avea un opal în buric.
Kellyanne stătea întotdeauna între Pobby şi Dingan în autobuzul spre Walgett.
Dingan era pacifistă, pentru că de fiecare dată când loveam cu piciorul sau cu pumnul în aer, unde trebuia să fie ea şi spuneam: Dacă Dingan e adevărată, de ce nu mă loveşte şi ea? Kellyanne răspundea: Pentru că Dingan e pacifistă, prostule.
Şi erau generoşi, pentru că Kellyanne le mulţumea întotdeauna fiindcă că erau drăguţi cu ea.
Vorbeau engleză sau fluierau ca să se facă înţeleşi.
Şi trebuia să fii un anumit fel de persoană ca să îi poţi auzi.
Predicatorul s-a oprit din scris şi s-a uitat în gol.
- Mulţumesc, Ashmol, a zis. Am destule informaţii acum. Acum să ai grijă de sora ta şi ne vedem

duminică.
- Părinte, Pobby şi Dingan or să se ducă în rai sau în iad? am întrebat eu înainte să plec. îl cam 90 puneam la probă să văd dacă îi lua în serios pe prietenii lui Kellyanne.
Preotul s-a gândit îndelung şi m-a întrebat:
- Dar *tu* ce crezi?
- în rai, am zis cu siguranţă în glas, atâta timp cât există Violet Crumbles acolo.
- Cred că ai dreptate, a spus preotul şi a mai tras un gât din sticla lui verde. Când pornisem cu bicicleta, a strigat:
- O să mă rog pentru tatăl tău, Ashmol Williamson!
- Fă cum crezi, părinte! am strigat şi eu. Numai să se vadă rezultatele.
Am zbârnâit pe drum în vale gândindu-mă la rai. Era ca galeria principală a unei mine de opal. Plin de oameni cu lămpi în mâini. Şi toată lumea cânta melodii de Elvis Presley şi dădeau cu dalta şi cu târnăcopul.

PAISPREZECE

' înainte să mă duc acasă m-am oprit la Humph's Moozeum, care e un loc plin cu vechituri interesante. Moozeumul este mai în jos de castelul construit pe jumătate pe care Domingo, ăla despre care v-am mai spus, îl ridica cu mâna lui acolo în mijlocul pustietăţii. Asta ca să vedeţi şi voi ce înseamnă Lightning Ridge. Oamenii o iau razna tot timpul din cauza căldurii şi se apucă de construit castele sau mai ştiu eu ce.
Pe proprietarul Moozeumului îl chema Humph şi şi-a petrecut toată viaţa adunând vechituri ciudate. Mie îmi plăcea să mă opresc şi să vorbesc cu el uneori, iar când eram supărat era un loc bun să mă înveselesc şi să-mi mai iau mintea de la alte lucruri. Sunt o grămadă de acareturi şi autobuze vechi şi maşini şi părţi din maşinării de forat, şi frigidere, mai e şi o adevărată colecţie de alte obiecte, picturi vechi, oase, sticle, cărţi, maşini de cusut. E o

maşină într-un copac şi Humph are chiar şi degetele de la picioare ale unuia dintre prietenii lui mineri, conservate într-un borcan. Are la conservat şi piciorul unuia cu totul. Are o bucată mare de rahat turcesc din Gallipoli fosilizat şi o sticlă de vodcă pe care zice el că i-a dat-o o formaţie numită Rolling Stones. E un ticălos deştept, Humph. Nu poţi să ştii niciodată dacă ce spune el e adevărat.
Una dintre secţiunile Moozeumului este sub pământ, şi acolo 1-am găsit pe bătrânul Humph stând la un mic bar pe care îl are într-un colţ. Purta o pălărie mare şi fleşcăită.
- Ah, Ashmol, a zis. Ceva noutăţi despre Pobby şi Dingan? Cam ca un fel de căutat acul în carul cu fân, trebuie să recunosc.
- Da, i-am găsit, i-am zis eu cu mândrie. Erau amândoi morţi.
Bătrânul Humph nu ştia dacă să zică „Bine" sau „îmi pare rău" aşa că doar a mormăit şi a mi-a arătat ceva. M-am rostogolit mai aproape şi m-am uitat. Eram destul de impresionat. Era o invitaţie înrămată la înmormântarea Prinţesei Diana. Scrisul era făcut din nişte litere fistichii din argint şi avea pe ea o pecete regală şi chestii din astea.
-Ai fost invitat la înmormântarea Prinţesei Diana? am întrebat, cu ochii larg deschişi.
- Ei, pe naiba! a zis Humph, ţinându-se cu mâna de coaste de-atâta râs. Frumuseţea asta e tăiată dintr-o revistă şi lipită pe o bucată de carton! Dar

să nu zici la careva. Turiştii sunt înnebuniţi după asta.
Aşa era Humph. Era un moşneguţ viclean căruia nu-i păsa prea mult despre adevărul despre lucruri atâta vreme cât ieşea o poveste bună şi de cele mai multe ori le spunea oamenilor minciunile lui ca să vadă cât de deştepţi erau de fapt.
- Poţi să-mi faci nişte invitaţii pentru înmormântarea lui Pobby şi Dingan? am întrebat.
- Faci o înmormântare, ha? Am dat din cap că da.
- Cred că sora mea Kellyanne nu o să se facă mai bine până nu îngropăm corpurile şi nu îi conducem pe ultimul drum.

Humph a dat din cap solemn.
- Nu mi-ar fi părut rău să am cadavrele lor în Moozeumul meu aici, a zis el. încă n-am nici un prieten imaginar mort în Moozeumul meu. Ar fi cam singura chestie pe care n-o am.
- Poate că Kellyanne te lasă să iei degetul lui Pobby să îl conservi şi să îl pui într-un borcan, am sugerat eu.
- Poate, a zis Humph, trăgând o duşcă de Johnnie Walker. Şi câte invitaţii vrei?
- Vreau să-i invit pe toţi din Lightning Ridge. Humph a dat din cap solemn şi şi-a scărpinat vârful pălăriei lui fleşcăite.
-Asta înseamnă opt mii şi cincizeci şi trei, după calculul meu, am zis.
CINCISPREZECE
Ziua procesului tatei a venit. Eu nu aveam voie să merg la judecătorie, aşa că nu pot spune exact ce s-a întâmplat. Pot doar să îmi imaginez. Dar toată chestia era că după ce a terminat de pedepsit pe cineva pentru că a spart o casă, după ce i-a dat o amendă lui John the Gun şi altora că au împuşcat prea mulţi canguri, judecătorul McNulty 1-a ridicat pe tata în picioare ca să-i spună juriului ce căuta el acolo la mina bătrânului Sid şi aşa mai departe.
Ei bine, de data asta tata n-a mai inventat nici o poveste cu vreo pisică pierdută sau cum că îşi căuta lentilele de contact. Nu. A stat drept în picioare şi le-a spus că îi căuta pe Pobby şi Dingan, prietenii imaginari ai fiicei lui, Kellyanne Williamson, şi că doar verifica să vadă dacă nu cumva umblau pe la mina bătrânului Sid. Mama a zis că judecătorul

McNulty arăta mai încurcat ca un puzzle înainte să pui piesele laolaltă şi că i-a zis tatei să îi descrie înfăţişarea celor doi. M-am înfiorat puţin când mi 1-am imaginat pe tata bâlbâindu-se şi încurcându-se încercând să dea de capăt şi chestiei astea. Se pare, totuşi, că tata s-a descurcat destul de bine pentru că McNulty apoi a continuat şi 1-a întrebat pe tata dacă ia medicamente puternice sau dacă crede că prietenii imaginari chiar există. Şi se pare că tata i-a privit pe toţi drept în ochi cu privirea lui de opal şi a zis că la început nu credea, dar că mai apoi nu a mai fost aşa sigur de asta, şi că acum era sigur că există pentru că tocmai era judecat pentru jaf din cauza lor şi că era chiar un pic supărat pe ei din cauza asta.
Judecătorul McNulty şi-a scărpinat barba şi capul mult de tot. Apoi bătrânul Sid, beţivanul ăla -aşa cum îi zicea mama - s-a ridicat purtând un bandaj pe nas şi a depus mărturie cum că tata era „deficient mental" şi multe alte chestii, inclusiv că „e un rahat nenorocit de cangur". Şi câţiva dintre amicii mineri ai lui Sid 1-au susţinut şi au vorbit mult despre cât de mult obişnuia tata să bea şi cum se interesa de fiecare dată de opalul pe care îl găseau ceilalţi şi unde îl găsiseră. Şi, din punctul lor de vedere, chestiile astea confirmau faptul că e un hoţ. Şi poliţistul a spus că tata 1-a pocnit peste 96
nas pe Sid de i-au sărit ochii, numai că el n-a zis chiar aşa cum spun eu acuma.
Din ce mi-a zis mama, judecătorul s-a agitat tot timpul şi a şoptit diverse lucruri către alţi oameni. Apoi judecătorul McNulty s-a uitat la juraţi şi le-a spus că toată problema vinovăţiei domnului Rex Williamson depindea de posibilitatea de a considera o crimă faptul că tata a pocnit pe cineva peste nas arunci când acel om 1-a făcut hoţ şi de posibilitatea ca juriul să îl creadă că într-adevăr căuta prietenii imaginari ai fetei sale. Şi le-a mai spus juraţilor că de fapt ei trebuiau să decidă cât de reali îi considerau pe Pobby şi Dingan.
Mama a spus că se vedea că cei din juriu întorceau pe toate părţile treaba asta, şopteau numele Pobby şi Dingan între ei destul de des şi că mulţi dintre ei gândeau cam aşa: De vreme ce jumătate de oraş îi căuta pe Pobby şi Dingan, de ce n-ar fi posibil ca acelaşi lucru să îl fi făcut şi tatăl lui Kellyanne Williamson? Apoi juraţii au auzit de la tata că înmormântarea lui Pobby şi Dingan va avea loc în ziua următoare, organizată de fiul său Ashmol Williamson şi, dacă doreau, puteau să vină şi juraţii şi judecătorul să vadă cât de adevăraţi fuseseră. Apoi bătrânul Sid şi avocatul lui s-au plâns că de fapt înmormântarea a fost pusă la cale ca să distragă atenţia de la crima lui Rex Williamson şi

că Pobby şi Dingan fuseseră inventaţi pe loc ca să-şi găsească o scuză.
Mama mi-a spus că judecătorul şi-a stors creierii mult de tot şi că uneori se făcea puţin palid, dar că în cele din urmă s-a decis să suspende şedinţa până va fi posibil să o audieze pe Kellyanne. Dar a făcut asta doar după ce 1-a întrebat pe Sid despre familia lui. Sid a răspuns că n-are familie, că soţia lui murise cu douăzeci de ani în urmă. Judecătorul apoi 1-a întrebat dacă încă mai vorbeşte cu ea, deşi e moartă. Sid a recunoscut că da, atunci când lucra la dispozitivul de separare, pentru că soţia lui îl ajuta să caute prin lut opale fiindcă avea vederea mai bună decât el. Dar nu cred că Sid pricepea ce se întâmplă, şi anume că şiretul de judecător îl atrăgea într-o capcană ca să recunoască faptul că toţi oamenii au un fel de prieten imaginar, chiar dacă nu îşi dau seama, şi că Sid făcea parte dintre cei care nu îşi dădeau seama.
După aceea, McNulty a anunţat că va avea loc o nouă întrunire a Curţii din nou atunci când Kelly anne se va simţi mai bine. La sfârşitul şedinţei, vreo douăzeci sau treizeci de oameni aşteptau la intrare să arunce cu varză şi alte chestii în tata şi şuierau printre dinţi:
- Hoţul. Hoţul. Hoţul. Hoţul. Şi un isteţ avea o bucată de pânză pe care scria: POBBY ŞI DINGAN AU FOST HOŢI, cu vopsea roşie ca sângele.
ŞAISPREZECE
Ei bine, ca să fiu sincer, toată treaba asta cu procesul mă îmbărbătase puţin şi a doua zi mama şi cu mine ne-am pregătit de înmormântarea lui Pobby şi Dingan cu zâmbetul pe faţă, în vreme ce tata s-a dus să o aducă pe Kellyanne de la spital.
Mama mi-a cumpărat nişte pantaloni negri şi o cămaşă neagră, ne-am dus toţi la cimitir, am împodobit gardul cu flori şi am deschis poarta. Apoi a venit preotul şi ne-a explicat cum urma să se desfăşoare totul. Pe la zece a apărut şi domnul Dan cu maşina şi s-a învârtit şi el pe acolo arătând puţin ciudat îmbrăcat la costum şi cravată. Apoi au apărut şi sicriele lui Pobby şi Dingan şi am ajutat să le care până la mormânt. A apărut şi bătrânul Humph cu pălăria lui să îmi spună că va pune o placă comemorativă pentru Pobby şi Dingan în Moozeumul lui. Eu abia aşteptam să îi spun lui Kellyanne toate

astea atunci când avea să ajungă şi ea de la spital cu tata. Toate astea aveau să-i aducă un zâmbet larg pe faţă, cu siguranţă. Şi nu avea să mai fie bolnavă niciodată.
Şi tot ce mai rămânea era să aşteptăm să înceapă lumea să apară. Dar eu aveam ceva fluturaşi prin stomac. Vedeţi voi, umblasem prin tot oraşul punând invitaţiile făcute de Humph pe la toţi prin cutiile poştale. Şi eram neliniştit, nerăbdător să văd câţi urmau să vină şi câţi rupseseră invitaţiile continuând să ne considere pe noi, familia Williamson, o şleahtă de nebuni de legat. Şi mai eram agitat şi din cauza ştirilor despre Kellyanne; auzisem că se simţea din ce în ce mai rău pe zi ce trecea, chiar dacă reuşiseră să bage nişte mâncare în ea la spital. Aşa că mi se părea că acum, acum sau niciodată, or să se rezolve toate, sau, dimpotrivă, va urma o catastrofa.
Mi s-a făcut atât de teamă că oamenii n-or să apară şi că va trebui să imaginez o întreagă procesiune, încât am devenit foarte neliniştit cu o oră înainte de începerea înmormântării, aşa că m-am urcat pe bicicletă din nou şi m-am dus să dau o raită prin Lightning Ridge să văd dacă oamenii se pregăteau. Prin oraş era o tăcere de mormânt. Am stat pe trepte în faţă la Digger's Rest timp de o jumătate de oră, tremurând, şi îmi venea parcă să fac şi pipi.

în cele din urmă câţiva oameni au început să iasă din case şi magazine tuşind sau trăgând draperiile şi deschizând uşile. Apoi, deodată, pe măsură ce soarele devenea tot mai fierbinte pe cer, tineri, bătrâni, femei şi bărbaţi şi câini au început să apară pe stradă şi să se îndrepte către cimitir. Câţiva dintre ei m-au zărit şi mi-au făcut cu mâna. M-am urcat repede pe bicicletă şi am luat-o pe un alt drum, stând în picioare pe pedale ca să văd mai bine mulţimea care mergea în tăcere printre copaci şi case. Şi am observat că toată lumea făcuse un efort

într-un fel şi se schimbaseră de hainele lor de la mină şi erau îmbrăcaţi cu ce aveau ei mai bun.
Am ajuns înaintea lor la cimitir şi am văzut cum veneau traversând terenul de golf ca un val masiv. M-am aşezat pe piatra de mormânt a lui Bob Suedezul şi am văzut că de fapt erau mai mulţi decât mă aşteptam eu. Mii de oameni, toţi îndreptându-se către noi. Mai mulţi şi decât văzusem la cursele de capre, mai mulţi chiar şi de câţi văzusem la un loc în toată viaţa mea cu excepţia meciurilor de fotbal de la televizor. Şi pentru o clipă m-am temut că se mai întâmpla ceva în ziua aia în altă parte şi că or să treacă toţi pe lângă porţile cimitirului şi or să se îndrepte spre ieşirea din oraş.
Dar nu trebuia să îmi fac prea multe griji pentru că destul de repede micul cimitir era plin

de oameni în carne şi oase, toţi strânşi grămadă lângă mormânt şi lângă sicriele care îi aveau înăuntru pe Pobby şi Dingan. Unii s-au aşezat pe iarba arsă de soare, iar alţii au început să umble primprejur pe la celelalte morminte. Şi nimeni nu zicea aproape nimic, decât câteva vorbe între ei. Dar majoritatea doar îmi făceau semn din cap şi se uitau peste câmp fără ţintă şi îşi făceau vânt cu evantaiul. Mama şi cu mine pregătiserăm nişte limonada şi prăjituri mai devreme, aşa că am început să dăm din mână în mână nişte pahare şi am început să turnăm de băut, iar oamenii au început să ronţăie şi să bea câte ceva. Dar, deşi mă simţeam uşurat când vedeam că toţi oamenii aceia au venit la cimitir pentru înmormântarea lui Pobby şi Dingan, cei mai importanţi încă nu ajunseseră. Şi aceştia erau Kellyanne şi tata. Kellyanne şi tata. Tata şi Kellyanne. încă nu ajunseseră de la spital.
Trecuse ora de începere a înmormântării, iar lumea cam începea să mormăie puţin. Şi bănuiesc că unii chiar începuseră să nu prea mai creadă că va mai fi vreo înmormântare. Şi poate că unii oameni începuseră să se uite unul la altul, iar apoi la mine şi la mama şi să se întrebe ce naiba făceau ei acolo asistând la înmormântarea a două fiinţe din imaginaţia unei fetiţe, mai ales că fetiţa nici măcar nu era acolo. Şi îmi amintesc că 1-am zărit pe judecătorul McNulty prin mulţime. Era agitat şi se tot uita la

ceas. Dar măcar preotul făcea o treabă bună. Era destul de treaz şi încă mai umbla şi le ura oamenilor bun venit, saluta şi împărţea foi de hârtie cu cântece tipărite pe ele. îmi dau seama că nu-i venea nici lui bine să-i piardă pe toţi oamenii aceia. Pentru că, dacă rămâneau, ar fi fost cea mai mare adunare căreia îi predicase în toată viaţa lui. La un moment dat s-a uitat la mine şi mi-a făcut un semn cu degetul mare ca şi cum ar fi spus:
- Nu-ţi face griji, amice, Kellyanne va ajunge în curând.
Şi deodată a apărut. Am recunoscut zgomotul camionetei când a intrat pe poartă şi 1-am văzut pe tata la volan. Toată lumea s-a întors şi 1-a urmărit cum s-a dus în spatele maşinii şi a scos un scaun cu rotile şi 1-a asamblat pe iarbă. Am alergat înaintea lui. Prin geamul din spate vedeam faţa palidă a lui Kellyanne. Am fugit şi am deschis uşa din spate, iar Kellyanne a mişcat puţin din colţul gurii - pentru că nu avea putere pentru un zâmbet întreg. Era slabă cum nu mai văzusem un om vreodată şi mama a venit şi m-a ajutat să o ridic şi să o aşez în scaunul cu rotile pe care tata îl asamblase. Erau deja lacrimi în ochii mamei şi înmormântarea nici măcar nu începuse. Mama apoi 1-a îmbrăţişat strâns pe tata şi 1-a sărutat drept pe gură şi eu m-am strâmbat către Kellyanne prefăcându-mă că mi se făcea greaţă şi vârându-mi degetul pe gât şi apoi am îm-

pins scaunul cu Kellyanne prin mulţime până la mormântul lui Pobby şi Dingan. Şi majoritatea oamenilor erau destul de şocaţi să vadă cât de bolnavă era soră-mea. Unii i-au zis lucruri drăguţe până am ajuns la mormânt cum ar fi: „Bravo ţie, fetiţo" şi „Uite ce curajoasă e". Şi mama altcuiva i-a pus nişte flori în braţe. Şi când am ajuns sus lângă mormânt toată lumea a început să bată din palme şi să strige şi să îl bată pe umăr prietenos pe tata. A durat ceva timp până s-a liniştit lumea şi a stat să asculte preotul care se aşezase în faţă făcând semn că vrea să vorbească.

A strigat:
- Bună ziua tuturor! Şi bine aţi venit la înmormântarea lui Pobby şi Dingan, prieteni ai lui Kellyanne Williamson şi membri ai bunei şi cinstitei familii Williamson!
în acel moment Humph a dat drumul la nişte urale, dar era singurul care a făcut asta, şi cred că s-a simţit cam prost. Dar tata şi-a ascuns un zâmbet. Apoi preotul a zis că o să cântăm ceva de pe foile pe care le dăduse şi toată lumea a început să foşnească hârtiile. Apoi, Kellyanne a ales cântecele şi prima dată am cântat Imnul Naţional al Australiei. "Australieni, să ne bucurăm cu toţii că suntem tineri şi liberi" şi apoi Fingers Bill a cântat o melodie de Cat Stevens la chitară şi cei care nu ştiau cuvintele îngânau şi ei şi la refren ziceau „Oooh baby

it's a wide world", sau ceva de genul ăsta. Kellyanne îl alesese pentru că era cântecul preferat al lui Pobby şi Dingan. Şi era chiar grozav să auzi toţi oamenii aceia cântând împreună. N-aş spune că ieşea prea bine sau ceva de genul ăsta. Dar se auzea foarte tare şi pun pariu că nici măcar nişte păsări emu aflate la mama naibii nu aveau vreo problemă să-1 audă.
Apoi preotul şi-a dres glasul şi a scos o bucată de hârtie şi a zis:
-Aş dori acum să spun câteva cuvinte despre cei decedaţi. Şi discursul a sunat aşa:
- *Oameni din Lightning Ridge, bună ziua. Ne-am adunat astăzi aici ca să-i pomenim pe Pobby şi Dingan, doi prieteni apropiaţi ai lui Kellyanne Williamson. Ne-au adus atâta plăcere în inimi şi este o pierdere foarte tristă, iar acum a venit momentul să ne luăm rămas bun de la ei — cei pe care mulţi dintre noi nici nu i-au văzut măcar, ci doar i-au simţit. Ne amintim cu plăcere firea calmă şi pacifistă a lui Dingan, buricul ei de opal şi frumosul ei chip şi mulţi dintre noi ne amintim şchiopătatul lui Pobby şi inima lui generoasă, şi haideţi să aducem mulţumire pentru vieţile lor pe care, orice s-ar spune, cu siguranţă că le-au trăit.*
Ei bine, oamenii deja îşi suflau nasurile şi îşi scoteau batistele. Chiar şi unii mineri care erau vestiţi pentru duritatea lor plângeau şi îşi ştergeau ochii cu

mâneca şi scoteau batiste pline de praf în care îşi suflau nasurile. Preotul şi-a ridicat mâna şi a arătat spre mulţime. Şi apoi a ridicat vocea:
- *Şi există unii dintre voi aici care n-au crezut! Nu aţi crezut în ceea ce nu se vede, pentru că n-a strălucit din pământ ca să îl puteţi vinde pentru mii de dolari! Şi sunt mulţi dintre voi aici care nu au crezut în Pobby şi Dingan. Dar Dumnezeu crede în ei. Şi crede în voi. Da. Cu siguranţă crede în toţi cei de aici. Oh, daaaaaaa, creeedeeeeeee. Şi noi suntem nevăzuţi. Suntem nevăzuţi şi transparenţi şi străvezii, totuşi Dumnezeu crede în noi. Şi Dumnezeu crede în Pobby şi Dingan şi El e în fiecare dintre acadelele pe care le-au mâncat şi a fost cu ei în autobuzul şcolii, şi atunci când jucau rigaragaroo şi când dansau în furtună şi chiar, vă spun cu siguranţă, atunci când au dispărut atât de tragic la mina Wyoming unde Kellyanne şi fratele ei şi cinstitul lor tată, Rex Williamson, s-au dus să îi caute. Dumnezeu a fost cu Pobby şi Dingan şi este şi acum cu ei în Rai. Amin.*
Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu că preotul n-a mai continuat mult după asta! A mai zis doar câteva lucruri despre Kellyanne, cât de curajoasă fusese ea şi că eu am fost un băiat îndrăzneţ pentru că am sărit să ajut şi să mă lupt ca Pobby şi Dingan să aibă parte de o înmormântare creştinească. Şi s-au

auzit mai multe aplauze şi tata m-a bătut pe spate aşa de tare, că aproape mi-au sărit dinţii pe jos. Apoi preotul şi-a luat o înfăţişare gravă şi a strigat că dacă există cineva care ştie vreun motiv ca Pobby şi Dingan să nu fie îngropaţi în cimitir, să iasă în faţă şi să o spună atunci. Şi s-a făcut o linişte prelungă, iar eu mi-am ţinut respiraţia. Cât a durat liniştea m-am uitat de jur împrejur la toţi oamenii aceia, încercând să-i influenţez cu privirea ca să nu scoată un sunet. Dar apoi unul pe care îl cheamă Andy Floom a ieşit în faţă şi toată lumea s-a întors către el. Preotul a zis:
- Ei bine, Andy Floom, vorbeşte!
Dar Andy Floom, care băuse zdravăn, s-a încurcat şi a zis:

- Ce? Oh, vă rog să mă iertaţi toată lumea, eu doar am făcut un pas înainte ca să strivesc un păianjen.
Şi lumea s-a pus pe râs din toate părţile. Apoi preotul a spus că bine, se poate continua înmormântarea.
Aşa că eu, tata şi mama şi alţi câţiva oameni am ridicat sicriele şi le-am vârât în mormânt, iar Kellyanne ne-a urmărit în tăcere şi cu ochii mari. Şi abia după ce am pus sicriele unul lângă altul în groapa întunecată şi preotul a zis: "Că din pământ suntem făcuţi şi în pământ ne întoarcem", au început să îi curgă lacrimile pe faţă. Apoi am împins scaunul cu Kellyanne înainte şi ea a pus în groapă

un pachet întreg de Cherry Ripes şi unul de Violet Crumbles şi câteva cărţi şi alte chestii. Mama a pus înăuntru câteva flori şi apoi am rămas tăcuţi în timp ce doi mineri au aruncat în groapă cu lopata pământ ca şi când ar fi umplut un puţ de mină care nu mai putea fi folosit. Şi cât timp sicriele erau acoperite şi îngropate, predicatorul a spus o rugăciune, iar apoi toată lumea a început să plece încet către casă suflându-şi nasul în batiste. Eu am plecat ultimul, cu mâna tatei odihnindu-se pe umărul meu.
Când să ieşim din cimitir, cineva ne-a oprit la poartă. Era bătrânul Sid care îşi ridica pumnii strânşi şi se bălăngănea pe drum, strigând:
- Haide, Rex Williamson! Hai să te baţi cu mine, hoţ nenorocit! Nu scapi tu chiar aşa uşor cu asta! Să întorci tot oraşul împotriva mea, nenorocitul dracului! Dacă mai intri vreodată pe proprietatea mea am s-s-s-să t-t-t-te om-m-mor...!
Dar câţiva copii au alergat spre el strigând:
-Mâncătorule de şopârle! Mâncătorule de şo-pârle! Bătrânul Sid e un mâncător de şopârle!
Şi Sid s-a întors din drum, şi ne-am uitat după el cum copiii îl urmăreau în josul drumului, iar el dădea din mâini ca un om beat.
Tata şi cu mine le-am ajuns din urmă pe mama şi pe Kellyanne pe drum. Mama începuse brusc să zâmbească şi îi spunea lui tata că ar fi timpul ca noi, bărbaţii, să ne întoarcem la minerit, pentru că

ea crede că n-o să mai dureze mult şi o să găsim ceva. Iar eu şi tata ne-am uitat unul la altul şi nu ne venea a crede că vorbele astea chiar au ieşit din gura ei. Când am ajuns lângă ele, mama a întors scaunul cu rotile să ne arate că şi Kellyanne zâmbea. Şi Kellyanne a zâmbit tot restul vieţii ei.
*
Dar viaţa ei a fost scurtă. După o săptămână toată populaţia din Lightning Ridge s-a adunat din nou la cimitir. Surioara mea, Kellyanne Williamson, a fost îngropată în acelaşi mormânt cu prietenii ei imaginari, în acelaşi loc unde cu milioane de ani în urmă fusese o mare şi creaturi marine moţaseră vesele primprejur. Şi a luat cu ea şi nişte Violet Crumbles în caz că Pobby şi Dingan şi le terminaseră pe ale lor.
Şi cu toate că până la urmă toată lumea a crezut că Pobby şi Dingan chiar trăiseră şi erau chiar morţi, nimeni din Ridge nu voia să creadă cu adevărat că înmormântarea lui Kellyanne Williamson chiar are loc atunci. Iar eu, Ashmol, nici acum nu cred asta. Nu pot. Nu pot să cred deloc. Chiar şi acum, după ce a trecut un an de zile, tot mi se mai pare că sora mea e în viaţă. Şi mă pomenesc că stau treaz întins pe pat, vorbind cu ea tot timpul. Şi vorbesc cu ea la şcoală şi când mă plimb pe strada Opal; şi împreună cu Humph, când ne întâlnim la Moozeum, vorbesc cu

ea, şi dacă aţi veni în Lightning Ridge aţi vedea oamenii oprindu-se din treburile lor să vorbească cu Kelly Williamson aşa cum se opreau şi vorbeau cu Pobby şi Dingan şi cu opalul în visele lor. Şi tot restul lumii crede că suntem nebuni cu toţii, dar n-au decât să vorbească singuri, din partea mea. Pentru că toţi sunt nişte ameţiţi care nu ştiu ce înseamnă să crezi în ceva care este greu de

văzut sau să cauţi în continuare ceva care este foarte greu de găsit.

ABONAMENTELE

Cotidianul.

pentru cititori de elită

Adaugă

la abonamentul tău*

Colecţiile Cotidianul

in orice combinaţie! Achiţi în plus numai:

Abonament l an

149

ron

SIMFONICA)

LTTERATURAI

+ 99 ron

40 voi.

ENCICLOPEDICA

+49 ron

7 voL: CD + broşură (Seria l sau seria a fl-a)
Sena l, 7 vd. (Sena l sau sena a ll-a)
i valabilă în limita stocului disponibil.
ualii abonaţi pentru un an pot primi Colecţiile Cotidianul care nu au fost Incluse i contractată achitînd doar diferenţa aferentă acestora.

ABONAMENTE COTIDIANUL

Colecţiile Cotidianul, prin abonament

Acum poţi avea abonamentul pentru un an cu oncare dintre Colecţiile Cotidianul Conf igurează-ti singur varianta de abonament pe care o doreşti.

Abonament 12 luni =149 ron, completat, la alegere, cu oricare dintre colecţiile:
SIMFONICA+39 ron (sena l sau seria a ll-a, 7 voi.: CD+broşură) **0CrCLOPEDiCA+49ron** (seria l sau seria a ll-a, 7 voi)
UTBtATURA+99ron (40 voi)

Te-al abonat pentru l an?

indiferent de modalitatea de abonare si de varianta de abonament **Cotidianul** pe care ai ales-o, completează datele personale şi trimite talonul împreună cu o copie a documentului de plată a abonamentului pe adresa **CP.** CE - CP. **20,** Bucureşti, prin fax ta nr.: 021/311.40.75 sau prin e-malt abonamente@cotidianulro.

Amachitat___ reprezentând contravaloarea unui abonament pentnj un an, 149 ron + cotecte

Ataşez copia ckx:umentului de plată a abonamentuy seria nr

• AdreuUcaradoraKsiîmlftellvratzlanjlflcolKţla/cotacţllt:**

(Specificaţi reparai daca *diurfy să* va *ţie* livrate colecţiile la oalta adresă.)

Rrma/cpmpania

ţDpmenlul de activitate _____

"""(DaHabofiaVnentulesteperitlirpersoaneTijrlSiice)

Cod unic de înregistrare (CUI) **Reg.Com,**

Departament

Nume_____**Prenume**_____

(Daca abonamentul este pentru persoane iuridcc- *y?* completpaîA numeie si prenunelp persoanei de contact,

Judet/SejctoL.....

Ştr.___

Telefon

Nr.

Bl

E-mall

Datanasteril **Ocupaţia**

Luna cu care doresc să înceapă livrarea abonamentului**:

{pentru arjonamentete achitate pină pe 20 a lumi. livrarea poate începe chiar ru luna următoarei)
*volumeie din coJecţli Incluse in abonament, care au apărut ptna tn momentul încheierii abonamentului, vor ft livrate la sflrşitul prime) luni de abonament pnn coteţ postai Votumete orn Colecţia aleasa care apar după încheierea abonamentulytvotfiexpedlate la sfVsttul lun» de apariţie, la adresa indicată de abonat Colecta Literatura Include 25 de cărţi din Colecta 2006-2007 * 15 cărţi care vor apărea în perioada septembrle-oecembrte 2007
Sint de acord ca datele mele să fie prelucrate si să intre în baza de date a S C Poligraf S R L (nr operator 3228) si să pnmesc materale inforrrative de la aceasta st de ^carteneru săi agreaţi La cererea rneascnslS C Poligraf S R L se obligă să actualizeze sa şteargă sau sa mă informeze, in sens. despre datele mele prelucrate conform Leg't nr 677/2001

Data

Semnătura

S C Catavencu SA îs asumă responsabilitatea trimitem ziarului 51 a cărţilor la adresele indicate Eventualele erori de distribuite nu cad in sarcina noastră, dar trebuie *imediat* semnalate pe adresa de e-mail abonamente@cotidianul ro sau ia tel 02V3TUO 6V 62/ 6V 67

ABONEAZĂ-TEACUM!

^ Sună la infoline: un reprezentant Cotidianul vine la tine, oriunde în Bucureşti, pentru a încheia abonamentul *s* Direct: achită contravaloarea abonamentului în contul SC CAţAVENCD SA, CUI H2S5736

Cont BAN: R023BRDE450SV09893604500, BRD Grup Societe Generale, Sucursala Mari Clienţi Corporativi / Prin difuzorii de presă / Online[1], acceseazawww.cotidianul.ro

infoline abonamente: O21/311.4O.61/ 62/ 6A/ 67

de luni plnă vineri, tntre orele 1O.OO si 18.OO